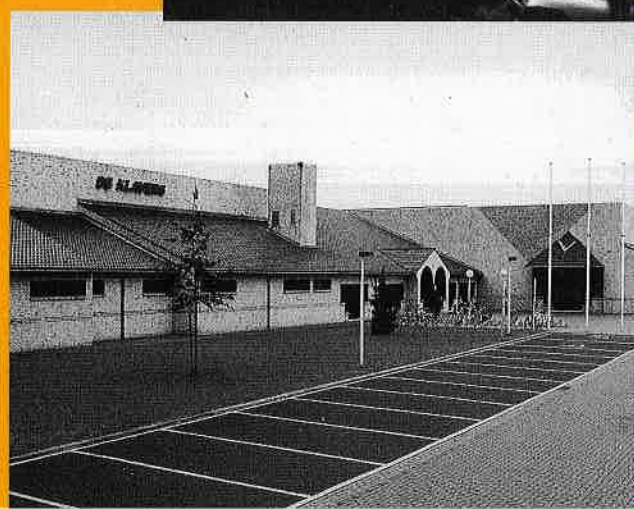
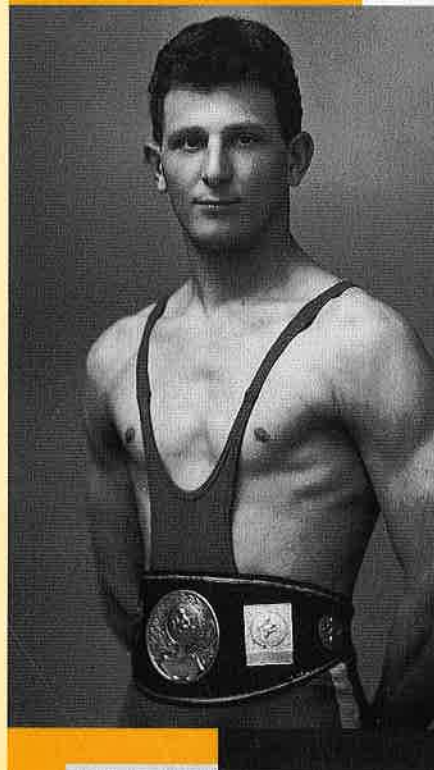
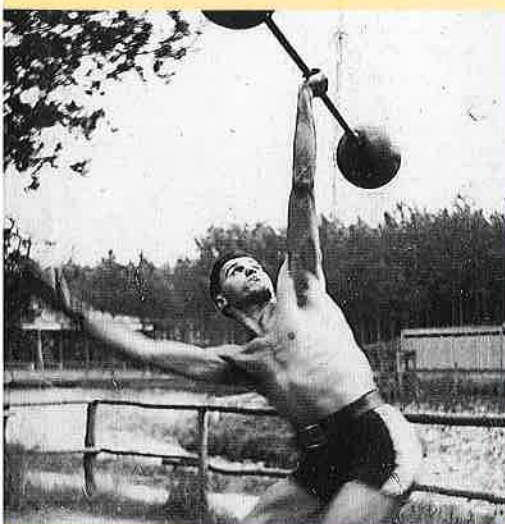




sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 7 - december 2003



IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud – redactie - abonnementsvoorwaarden	p. 285
- Atletiek. Deel 2: van Sportkring naar Puitvoet Steve Wante	p. 286
- Van Red Star Haasdonk tot Red Star Waasland Etienne De Meester	p. 292
- Wase Tennisclub (WTC): dynamisme gekoppeld aan wat geluk André Van Landeghem	p. 296
- De Nieuwkerkse Schuttersmaatschappijen Daniël Grumiau	p. 298
- Biljartclubs Onze Wijk en Gildenhuis Etienne De Meester	p. 301
- 30 Jaar gewichtheffen in Sint-Niklaas Steve Wante	p. 303
- Motorcrossers Alex en zoon Pascal Bal schitterden Alfons Smet	p. 307
- Drie decennia Turnkring Jong en Blij Nieuwkerken Johan Heirbaut	p. 311
- VOS Reinaert groeide te Sinaai tot een multisportvereniging Etienne De Meester	p. 313
- Waterpolo tot in ere-afdeling André Van Landeghem	p. 317
- De oprichting van sporthallen: exponent van een doorgedreven sportbeleid Luc Van Royen en Johan Heirbaut	p. 320
- Wielertoeristenclubs Kontakt en Rijdt Lustig Etienne De Meester	p. 324
- 25 Jaar Sint-Niklase Watersportvereniging Rudie Cools	p. 326
- Reacties	p. 328

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel. 03.760.91.71.
Fax. 03.766.08.82 – E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2004 bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2004".
De nummers verschijnen omstreeks juni en december.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop – zolang de voorraad strekt – aan de prijs van 4 EUR per stuk.

ATLETIEK DEEL 2: VAN SPORTKRING NAAR PUITVOET

Steve WANTE

Tijdens de oorlogsjaren

De oorlogsjaren waren ook voor de sportclubs moeilijke jaren. Veel atleten haakten af omdat ze andere zorgen hadden. Anderen gingen, wel of niet verplicht, naar Duitsland werken. De clubs telden bijna enkel jongeren. Wedstrijden organiseren werd moeilijk. Het groeiend tekort aan energie zoals gas, kolen, elektriciteit, benzine, enz... had nefaste gevolgen voor het vervoer. Door te weinig treinen en bussen was het voor de clubs moeilijk om met zijn atleten elders te sporten. Zelf inrichten stuitte op hetzelfde probleem.. Ook de Sint-Niklase Sportkring Atletiekclub (SNSA) zou niet gespaard blijven, al waren de eerste twee oorlogsjaren nog niet al te benard.

Op 30 Augustus 1942 richtte de club zijn jaarlijkse meeting in. Met een 100 m rechte sintelbaan kon men de beste sprinters van het land aantrekken. Met Julien Saelens als nationaal recordhouder, Guy Peelaert uit Brugge en de Luikenaar Guthy waren de drie besten van het land present. Laatstgenoemde was een kleurrijke figuur. De brandende sigaar overhandigde hij prompt aan de starter net voordat hij achter de startlijn plaats nam. Na de 100 m sprint, waar hij na Saelens 2de eindigde kwam hij zijn rookgerief terug ophalen. Hij bedankte de starter met een korte 'merci' en plantte zijn sigaar terug in zijn mond...

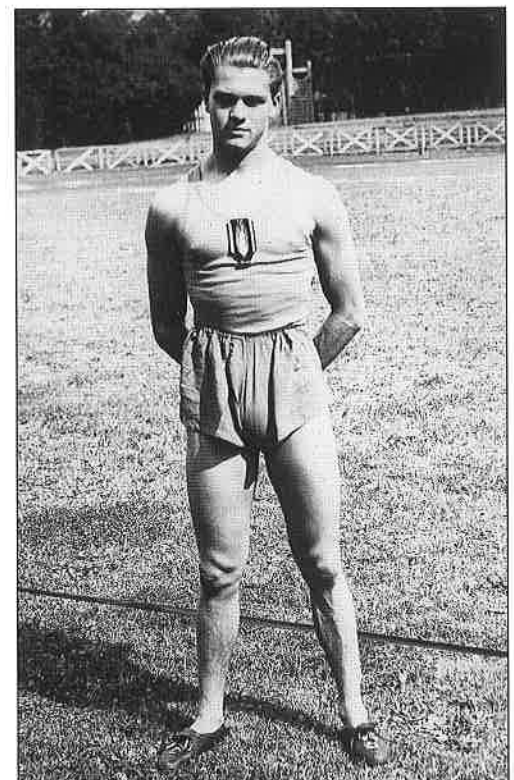
In 1943 onderging de club een aderlating. Bij de volwassenen die aansloten waren o.a. Alfons Cordeel, een degelijk speerwerper en gewichtheffer en Luc Van Driessche een goede 400-m loper. Enkele talentvolle jongeren vervingen een deel van de oudere garde, waaronder Willy Stevens. Op de 60 m in de categorie 'kadetten' behoorde hij tot de besten van het land. Jammer genoeg was zijn clubleven van korte duur. Hij sloot zich aan bij het geheim leger waar hij ondanks zijn zeer jeugdige leeftijd als verbindingsman dienst deed. Kort voor dat onze gewesten werden bevrijd werd hij op 10 juni 1944 te Waasmunster opgepakt door de Duitse gestapo. Hij werd te Gent in 'De Wandeling' opgesloten. Op 30 augustus werd hij overgebracht richting Nederland om uiteindelijk te belanden in het Duitse concentratiekamp Schandelah. Daar overleed hij door uitputting en ontbering op 10 februari 1945, amper enkele maanden voor het einde van de oorlog.

Voor de nieuwelingen werden propaganda-wedstrijden georganiseerd te Hamme en Temse en zelfs op het toenmalige terrein van voetbalclub Gerda op Heimolen.

De betere clubatleten trokken naar de grote meetings bij topclubs zoals de twee Brusselse clubs Union St-Gilloise en Racing Brussel, Beerschot (Antwerpen) en F.C.Luik. Wanneer die organiseerden mochten enkel de beste atleten deelnemen; alleen Roland Van Vlierberghe en Piet Smet kwamen aan bod.



Circa 1944 – Starttraining op terrein Sportkring V.I.n.r. Roger Van Vlierberghe, Albert Van Puyvelde en Urbain Acar. Achter hen: Piet Smet als starter.



Urbain Acar, Belgisch kampioen op de sprint 1943. Hij was de eerste SNSA-jongere die een nationale titel verwierf.

Tijdens de nationale scholierenkampioenschappen 1943 op Racing Brussel werd Urbain Acar kampioen op de 80 m met een tijd van 9.2 sec. Roger Van Vlierberghe werd 2de in het hoogspringen, met een matige prestatie van 1,60 m. In het Beerschotstadion kreeg Piet Smet het brons voor de 800 m met een tijd van 1.58.4 sec. Roland Van Vlierberghe werd 3de bij het polsstokspringen met een sprong van 3,40 m.

In 1944 werd naast Temse ook te Sint-Pauwels een propagandameeting ingericht. De plaats van het sportgebeuren bestond uit een weide waarop men met vlaggetjes een groot ovaal had afgebakend dat de binnenzijde van de loopbaan moest voorstellen. De sprintnummers gingen in het midden van de weide door. De club bracht zijn eigen ring mee voor het kogelstoten alsook de staanders voor het hoog- en polsstokspringen. Alles gebeurde op een grasplein. Hoog- of polsstokinstallaties waren een onbekende luxe. Enkele vierkante meter omgewoelde grond diende als schokbrekend element bij het neerkomen. De organisatie werd gesponsord door een goedgehartige melkventer uit het dorp. Hij zorgde voor alle prijzen die uit eetwaren bestonden. Zo kreeg men als prijs b.v. een halve kg boter, 5 kg patatten, 6 eieren of een zakje appels. Het deed wel folkloristisch aan, maar in die noodjaren werd het bij de thuiskomst meer gewaardeerd dan het vertoon van een medaille!

In de winter van 1944-1945 telde de club ook enkele veldlopers waarvan Frans Van der Stricht in de categorie scholieren talrijke crossen won.

De na-oorlogse jaren

In 1945 gaf de Sint-Niklase Voetbalclub de toestemming om het B-terrein te gebruiken. Op dit grasveld kon men nu naar hartelust met schijf en speer werpen. De ringen voor kogelstoten en discuswerpen kregen er hun vaste stek. In de verste hoek werden de valkuilen voor hoog- en verspringen aangelegd. De aanloop voor het verspringen was niet zonder risico. De aanloop werd genomen op de smalle strook grond tussen de betonnen omheining en de 'zwarte beek', dus buiten het terrein. Aan het einde van de aanloop, net voor het springen, eindigde ook het muurtje. De aanlopende atleet kon niet zien of iemand van de andere kant kwam. Op dat gevaarlijk punt moest iemand er over waken dat men niet in 'botsting' kwam en in de 'zwarte beek' belandde. Een 'zwarte doop' heeft gelukkig nooit plaats gevonden.

1946 kende weinig activiteiten. Sommige

atleten waren gekwetst en andere steunpilaren zoals Piet Smet, Petrus D'Hooghe en Urbain Acar hadden de club verlaten. Op zondag 23 juni richtte de club ter gelegenheid van de plaatselijke kermis een propagandameeting in te Stekene. Na ontvangst op het gemeentehuis ging het stoetsgewijs richting 'Het Zomerhuis'. Met de fanfare op kop liepen bestuursleden en andere prominenten, gevolgd door de atleten door de Dorpsstraat. Fier als een pauw en met opgeheven hoofd, alsof het de Olympische ploeg betrof, lieten ze zich door de talloze toeschouwers bewonderen. Wat het muziekkorps precies speelde zal niemand zich nog herinneren; waarschijnlijk was het iets zoals 'oem-pa-pa' of 'alte Kamaraden', maar het lokte wel veel volk naar het terrein. Qua prestaties was het heel wat minder dan de opmars voorspelde. Ook hier was het een grasveld met alle oneffenheden. Doch iedereen was tevreden, en na afloop kon men nog naar de kermis gaan.

1947 was een hoopvol jaar. Het verlies van de ouderen werd gedeeltelijk opgevangen door de komst van Frans De Maere die gestaag de clubrecords in het bol- en schijfwerpen verbeterde.

De pas aangesloten 'kadetten', Omer Van Hecke en Roger Impens, deden het meer dan behoorlijk op de sprintnummers. Omer stopte in 1950 en Roger bleef bij de club tot 1955. Hij groeide uit tot een van de betere 400 en 800 m-lopers.

In het jaar 1948 gingen de Olympische Spelen door te Londen. Tijdens de marathon kwam de Belg Etienne Gailly als eerste het Wembley stadion binnen. De para-commando was zo uitgeput dat hij voort strompelde en herhaaldelijk ten gronde zakte. De 500 m die hem nog scheidde van de aankomst waren een ware kruisweg. Alle toeschouwers rezen recht om het drama te zien. De speaker had het voortdurend over 'the brave Belgian' (de moedige Belg). Tot overmaat van ramp werd hij in die laatste ronde nog door twee atleten voorbijgestoken. Deze beelden werden vertoond in het journaal in de bioscopen. Marcel Van Gavere, een pas aangeslotene jongere, was door deze scène zo aangegrepen dat hij onafgebroken ratelde: 'and the brave Belgian enters the stadium...and the brave Belgian enters the stadium...', en zo ging het maar door. Zijn roepnaam werd 'den Breef' (van het Engels 'brave'). Dit lijkt wel een onbenullige anekdote; maar later zou 'den Breef' een belangrijke rol spelen in het clubgebeuren.

Op 22 mei ging de club voor het eerst naar het buitenland. Ze zouden het opnemen tegen 'Sprint', de club uit Breda. De meeting



Oostende 1951: een kiekje vooraleer de boot te nemen naar Engeland

V.l.n.r.: gehurkt: Alfons D'Hooghe, Alex Van Asch, Alphons De Waele. Rechtstaand: Gust Van Uytvanck, Norbert Meeus, Robert Van Daele, Roger Roggeman, Roland Van Vlierberghe, Marcel Waegemans, Romain De Vidts, Omer Keymolen, ?, Paul De Vidts, Steve Wante, Richard Van Vlierberghe, Frans De Maere, Marcel Van Gavere, Willy Van Hove, Roger Van Vlierberghe, de chauffeur. Michel Debree ontbreekt op de foto die hij waarschijnlijk zelf heeft genomen.

ging door op een lokale feestdag. Het werd een hele gebeurtenis voor alle atleten die het voor SNAC wonnen.

Het jaar daarop ging opnieuw het duel door te Breda. Voor elke proef werden twee atleten van elke club opgesteld. Toen bij het hoogspringen de lat op de respectabele hoogte van 1,70 m werd geplaatst, waren beide springers van SNS nog in wedstrijd. Willy Van Hove kwam bij zijn clubmaat aangelopen met de vraag of hij het zou wagen het hard gekookt ei, dat hij bij zich had, op te eten alvorens te springen. Hij had toch zulke vreselijke honger! Het laconiek antwoord luidde: 'Willy eet het ei maar op; als ge erover bent is het dank zij het ei; faalt ge dan is het wijten aan het ei. Het ei werd naar binnen gewerkt en Willy lukte een puike sprong. Dol van vreugde liep hij terug naar zijn plaats...maar onder de lat door. De reglementen lieten dit niet toe en de sprong werd ongeldig verklaard. Hij mislukte bij zijn twee volgende beurten. De krachten van het ei waren waarschijnlijk reeds verteerd. Dank zij het grote overwicht in de kampnummers werd de SNS Atletiekclub opnieuw winnaar.

In de toekomst zouden de ontmoetingen elk jaar gehouden worden, beurtelings bij elke club. In 1984 ging de laatste wedstrijd door te Breda. Bij deze gelegenheid werd het een driekamp daar A.C. Antwerp ook deelnam.

Buiten de aangename wedstrijd te Breda, was het voor de SNSA een mager jaar. Een paar veldlopers deden het niet slecht.

De club bevond zich in 3de afdeling. Tijdens de interclubmeeting te Huizingen kon men amper 7 atleten opstellen, waarvan dan nog een 'scholier' (den Breef), wat in feite niet mocht. Dank zij hun veelzijdigheid en doordat men aan twee proeven mocht deelnemen werd de degradatie vermeden. Er waren proeven waar de club geen enkele atleet kon opstellen; maar anderzijds waren de Waaslanders meestal 1 en 2 op de andere proeven.

1950 bracht wederom nieuw leven in de brouwerij. Het ledenaantal steeg. Vooral de jongeren deden het goed met Gust van Uytvanck, Gilbert Van Eynde, Remi Quasten, Karel Covens, Norbert Meeus en Theophiel Van Gaver (broer van 'den Breef').

Frans De Maere werd Belgisch kampioen in het discuswerpen 2de Cat. met 36,63 m, nadat hij voordien het clubrecord reeds op 39,51 m had gebracht.

Het seizoen werd afgesloten met deelname van 4 atleten aan de nationale kampioenschappen tienkamp. Nooit waren zoveel atleten van dezelfde club voor deze proef geselecteerd. Alhoewel er geen medaille werd behaald brachten Roland Van Vlierberghe, Frans De Maere, Steve Wante en Willy Van Hove het er niet slecht af.

In 1951 werd dank zij de bemiddeling van het stadsbestuur, een akkoord afgesloten met de Engelse club Walton-on-Thames voor een wedstrijd in Engeland met het jaar daarop een terugwedstrijd te Sint-Niklaas. De reis naar Oostende gebeurde met wagens ter beschikking gesteld door het stadsbestuur. Burgervader Romain De Vidts vergezelde de ploeg tot aan de kade. Om een volledig team op de been te brengen had men zich met enkele niet-leden versterkt. De Beerschot-atleet Roger Roggeman, een goede sprinter en Michel Debree, een van de betere 400 m-lopers uit Brugge, waren van de partij. Zelfs Robert Van Daele, de linksbuiten speler van voetbalclub Sportkring, werd aangezocht.

Bij aankomst te Walton-on-Thames werd het ganse team opgewacht door diverse families die ieder één of twee atleten te gast namen. Er waren twee wedstrijden voorzien: te Walton-on-Thames en te Weybridge. Later bleek dat ook de lokale ploeg zich had versterkt. Maar de atleten die zij voor de gele-

genheid hadden geronseld waren van een heel ander kaliber! Zo liep o.a. Chris Chatteway de 3 mijl. Het jaar daarop zou hij tijdens de Olympische Spelen te Helsinki 3de worden op de 5000 m en dit nadat hij in de laatste ronde nog ten val kwam. Andere kanonnen waren L. Lewis die tijdens diezelfde Spelen de 400 m liep in 47,8 sec. en Denly, de nationale kampioen speerwerpen. Op het programma stonden, afgezien van de eigenlijke tweekamp, ook loopnummers met handicap. Zo moest o.a. de 56 jarige Richard Van Vlierberghe, stichter van de club, starten op de 100 m. Daar hij nog geen 60 jaar was kreeg hij geen voorgift tegenover andere kleppers met oudere knoken. Richard had in geen jaren meer gelopen. Hij heeft het overleefd.

Na de wedstrijden waren er ook prettige momenten te beleven. De meeste atleten kregen van hun gastheer een fiets in leen. Met zo een vehikel rijden was nog niet zo evident. In regel waren die tweewielers nog van een carbidlamp voorzien. Een hele operatie om het tuig met behulp van 'stekskens' te laten branden. Ook tegen het links rijden werd er wel eens gezondigd. Nochtans bood het de gelegenheid de buurt te verkennen en eens af te stappen aan de kroeg 'The Plough' (de Ploeg). Hier wachtte een andere moeilijkheid. Het etablissement was verdeeld in vier plaatsen, gescheiden door een anderhalve meter hoog muurtje. Voor een schuimloos biertje moest men plaats nemen in een welbepaald deel; terwijl voor een 'limonadeke' een andere ruimte was voorzien, koffie of thee was



1954 – Vertrek van de 'Cross van Le Soir'. V.l.n.r. Achiel De Geest (380), Marcel Van Gavere (385), Georges Dieleman (373), Robert Dieleman (376), Roger Vervaet (390), Gerard Vervaet (389), Paul De Witte (1372), Paul Dieleman (1374)

dan weer apart te gaan zitten. Wie zich waagde aan iets sterker, zoals whisky, kreeg het beste hoekje van de taverne toegewezen. Een heel gedoe vooraleer iedereen de juiste plaats vond. Een bezoekje aan Londen kon er ook nog af. En dan terug naar de heimat. Het jaar nadien ging de terugwedstrijd door te Sint-Niklaas. Ook L. Lewis, net terug van de O.S., maakte deel uit van het Engelse team. Buiten een 3de plaats van S. Wante op 110 m. horden tijdens de nationale kampioenschappen vielen er dit jaar geen medailles te rapen. Op crossgebied deed de pas aangesloten Georges Dielemans het bijzonder goed. In de volkscross van het dagblad 'Le Soir' te Evere, eindigde hij als 12de van de 2800 deelnemers.

1952 was een heel wat beter jaar. De pas aangesloten rijkswachter Gilbert Van Bossche (bol- en discuswerpen), was samen met Georges Dieleman (3000 m.) en de spurters Willy Putseys en Michel Debree een gevoelige versterking voor de ploeg. Alhoewel er geen medailles werden behaald groeide de club gevoelig.

Dat jaar werden voor het eerst een tiental dames aangesloten. Zij trainden op andere dagen dan de heren. Het voetbalveld 'De Witte Staak' aan De Valk werd hun terrein. Het groepje stelde nog niet veel voor; maar later leverden enkelen onder hen toch noemenswaardige prestaties.

In 1953 groeide het ledenaantal gestaag. Onder hen waren er enkelen zeer getalenteerd, o.a. de scholieren Gilbert Gijssels en Alfons Stas. Jammer genoeg stopte laatstgenoemde vroegtijdig zijn sportcarrière.

François De Bruyne, de gekende voetballer, was reeds het jaar tevoren aangesloten. Maar doordat de atletiek- en voetbalwedstrijden meestal op dezelfde dag doorgingen kon hij niet vaak als atleet deelnemen. Hij was een sprinter met een bliksemsnelle start. Tijdens de kampioenschappen van de spoorwegen te Gent werd hij kampioen op de 100 m, in de weliswaar twijfelachtige tijd van 11.1/10 sec. Bij de dames lieten Gerarda De Cauwer op de 600 m en Diane Schuerman bij het hoogspringen van zich spreken. Ook de cadet Samijn (60 m en hoog) behoorde tot de beteren.

Naar Puitvoet

In 1954 eiste 'koning voetbal' zijn B-terrein op en verhuisde de club naar het terrein van de scouts op Puitvoet. Daar was een loopspits van 400 m. Het tracé bestond uit gewoon gras waarop men baksteengruis had gestrooid. Kalklijnen bakende de banen en de cirkels voor kogel- en discuswerpen af. Waar hoog-, ver- en polsstokspringen moest plaats vinden werden de nodige vierkante meter grond omgewoeld om als valkuil te dienen. Het geheel zag er proper uit en men was er heer en meester. De openingswedstrijd vond plaats op 9 mei.

Dat jaar sneuvelden enkele clubrecords zoals de 4 x 100 m met een tijd van 44.0 sec. Gilbert Van Bossche verbeterde de records van bol- en discuswerpen met respectievelijk 12,03 m en 40,93 m. Hij werd ook kampioen in het schijfwerpen bij de rijkswacht. Op 12 augustus werd Alfons Stas 400 m Interscholenkampioen in de tijd van 51.5 sec. De wed-



24 april 1955 – Ontvangst met prijsuitreiking op het stadhuis te Sint-Niklaas
Op de voorste rij v.l.n.r.: R. Fardeau, afgevaardigde BOC, Kol. Lagneau, plaatselijke legercommandant, Paul De Vidts, voorzitter SNSA, Fourcroix, afgevaardigde KBAB, Eduard Hermes, voorzitter KBAB, deken De Man, Dr. Albert Dirix.
Op de 2de rij tussen P. De Vidts en Fourcroix, Richard Van Vlierberghe, stichter van de club

strijd ging door te Sint-Sebastian (Spanje) met deelname van scholieren uit verscheidene Europese landen.

Op het einde van het jaar gingen op het terrein van de Brusselse Universiteit de kampioenschappen 10-kamp door. De club mocht met drie atleten aantreden. Die twee dagen regende het onophoudelijk en de 2de dag stond de ganse piste onder water. De aanloop voor het speerwerpen was zo drassig dat menig atleet ten val kwam. S. Wante kon in die modderpoel toch nog de bronzen plak behalen. Na afloop belandden de meeste spikes in de vuilnisbak.

In de winter 1954-1955 deden ook enkele crossers het vrij goed. Op 6 december, toen er te Sint-Niklaas jaarmarkt werd gevierd, konden de veldlopers te Evere feest vieren na de veldloop 'De Cross van Le Soir'. Het was 'DE' cross van het jaar. Duizenden deelnemers, al dan niet bij een club aangesloten, namen er deel op het parcours van het vliegveld. Iedere jongere die het lopen een beetje in de benen had moest daar ooit eens aan deelgenomen hebben, net zoals de Islamieten naar Mekka trekken. Het vertrek werd met een kanonschot gegeven. Tientallen rijkswachters te paard moesten de orde handhaven en er vooral voor zorgen dat bij valse start de lopers terug naar de startlijn werden gedreven. De klasseringen waren van allerlei aard: individueel per ouderdomcategorie, per club, per gemeente en nog vele andere. De dag daarop bracht Le Soir een speciale editie, enkel gewijd aan hun cross. Iedere loper vond er zijn naam in terug. Moerbeke, zegevierde in het gemeenteklassering. De 2 best geklasseerden van het team, Georges Dieleman en Gerard Vervaet, waren lid van de SNSA. Zij eindigden respectievelijk 17de en 42ste van de ± 3000 deelnemers.

Op zaterdag 23 april 1955 werd de club op het stadhuis ontvangen door burgemeester Romain De Vidts, het schepencollege en verschillende gemeenteraadsleden. Dit naar aanleiding van de 'Grote Prijs van het Geneeskundig Toezicht', haar toegekend door het Nationaal Comité voor Lichamelijke Opvoeding en het Belgisch Olympisch Comité. Daarbij kwam nog de 'Trofee voor Medische Sportkeuring' toegekend door de Koninklijke Belgische Atletiekbond. De Sint-Niklase Atletiekclub kwam de eer toe als eerste club in Oost-Vlaanderen deze prijzen te mogen ontvangen. Het was vooral te danken aan de inzet van clubdokter Albert Dirix. Vóór het atletiekseizoen begon onderwierp hij elk atleet aan een grondig medisch onderzoek. De resultaten ervan hield hij bij op fiche.

Zelf hield hij er geen windeieren aan over. Hij nam de gelegenheid te baat om het bestuur



Kampioen Jozef Moerloos in actie

van het Olympisch Comité en enkele andere prominenten bij hem thuis op een feestmaal uit te nodigen. Het O.C. was net op zoek naar een sportdokter die het volgende jaar de ploeg zou begeleiden tijdens de Olympische Winterspelen te Cortina d'Ampezzo in Italië. Als sportdokter voldeed Albert perfect aan de criteria en werd lid van het O.C. Hij zou het jarenlang blijven.

Het seizoen opende dat jaar op 19 mei met de interclubkampioenschappen. Kort voordien was Jozef Moerloos een uitzonderlijk talent aangesloten. Als kogelstoter deed hij meer dan zijn duit in het zakje om het behoud in 3de afdeling veilig te stellen. Roger Impens, die sinds enkele jaren spoorloos was, kwam net voor het vertrek van de 100 m opdagen om die te winnen.

Dat jaar bracht Jef Moerloos het record kogelstoten op 12,26 m. Het was het begin van een lange reeks recordverbeteringen. Ook Georges Dieleman werd met een tijd van 15.17.8 min. de nieuwe recordhouder op de 5000 m.

VAN RED STAR HAASDONK TOT RED STAR WAASLAND

Etienne DE MEESTER

Oprichting

In 1936 startte voetbalclub Red Star Haasdonk onder impuls van Robert Waterschoot als liefhebbersploegje op de wijk "De Ster" tussen Haasdonk en Sint-Niklaas. Hun eerste terrein lag langs de baan Gent-Antwerpen, rechtover het café "Het Pannenhuis". Het eerste clubhuisje bevond zich op de hoek van de huidige Pastoor Copstraat.

De nieuwe club sloot aanvankelijk aan bij de Vlaamse Voetbalbond. De verplaatsingen gebeurden per fiets zodat de spelers en begeleiders soms voor de middag tot 's avonds weg waren. Spelers uit die beginperiode waren o. a. Edgard Dullaert, A. De Bruycker, R. Van Geertsom en de gebroeders Van Steenlant, waaronder Gust die het tot "Rode Duivel" zou schoppen.

Robert Waterschoot promoveerde van schatbewaarder tot voorzitter in 1943. Red Star stapte toen over naar de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Het begon onder stamnummer 4068 met twee ploegen aan de competitie 1944-45 in de tweede gewestelijke reeks. In hun nieuw clublokaal "Het Pannenhuis" beschikten ze over echte kleedkamers en warm water. Het aantal aangesloten spelers bedroeg 48 waaronder 19 jongeren.

Een nieuw terrein

Op 15 augustus 1946 werd het nieuwe ter-

rein, voorzien van twee kleedkamers uit betonplaten, in de Vossekotdreef (nu Pastoor Copstraat) officieel ingehuldigd. Bij de promotie naar eerste provinciale in 1948 beschikte de club zelfs over een overdekte tribune met zitplaatsen. De incidentrijke en geschorste thuiswedstrijd tegen SK Geraardsbergen op 17 april 1949 zorgde ervoor dat Red Star zakte met 24 punten. Meer dan 10 jaar duurde het om van deze zware slag te herstellen. Het was ter gelegenheid van het zilveren jubileum in 1961 dat de Red Starboys terug naar de hoogste provinciale reeks promoveerden. Het bestuur haalde toen Gust Van Steenlant, houder van een Heizediploma, binnen als speler-trainer. Met veel bezieling en een groot voetbalhart heeft hij ervoor gezorgd dat de jaren 1961 tot 1966 tot de mooiste uit de clubgeschiedenis behoren.

Daarna werd het eerste elftal fel verjongd om de overgang naar bevordering mogelijk te maken. Dat bleek een illusie want na het seizoen 1966-67 tuimelde geel-rood terug naar tweede provinciale. Het wegvallen van Gust Van Steenlant en sterkhouders als Flor Van De Velde, Cornet, Moortgat, Billiet, Vaerewyck en Bolsens was daar niet vreemd aan.

Door de herindeling van de clubs van de lagere afdelingen belandde Red Star in 1969 als zesde daler in derde provinciale. Met trainer Theo Martens heroverden de spelers onmiddellijk hun plaats in tweede. Slechts voor één seizoen, want na afloop van de competitie begonnen de Sterjongens aan een langdurig



De beste spelers uit de periode in de Vlaamse Voetbalbond (1941-42)

V.l.n.r.: Amaat Maris, Achiël De Vos, Albert De Bruycker, Johan Lockefeër, Edgard Van Cleemput en Gust Mees



De ploeg in 1943-44 bij de start in de KBVB

Boven v.l.n.r.: Louis Vercauteren, Edgard De Pauw, Frans Van Fransem, Lucien Waterschoot, Jozef Berckmoes, Karel Waterschoot, Albert De Bruycker en Willem Mingaars

Onder v.l.n.r.: Robert Michiels, Frans Thierens, Jos Dutré, Edgard Dullaert en Remi Van Geertsom

verblijf in derde provinciale, gevolgd door een degradatie naar vierde in 1978-79.

Met een baksteen in de maag

Ondertussen gebeurde er heel wat op materieel gebied. Begin de jaren zeventig bestond de infrastructuur van Red Star Haasdonk slechts uit één voetbalterrein omgeven met betonplaten, twee kleedkamers en een kleine kantien eveneens uit betonplaten. Vanaf 1973

kwam daar verandering in. De eerste stap was de oprichting, o.l.v. Michel Godderis, van een grotere kantien. Daarna verplaatste men de eerste houten tribune waardoor na herstelling van de oppervlakte twee voetbalterreinen konden aangelegd worden. Voor de jeugd huurde het bestuur een bijkomend veld op het militair domein van de Westackers. Kort daarna werd o.l.v. William Wilssens werk gemaakt van een nieuwe tribune. Begin de jaren tachtig had Red Star, door uitbreiding van het aantal jeugd ploegen, nood



Een ploegfoto uit de jaren vijftig

Staande v.l.n.r.: Van Offel, Tony Van Meirvenne, Ferdinand Stuer, Benny Jacobs, Jos Pieters, Albert De Bruycker en voorzitter Robert Waterschoot

Zittend v.l.n.r.: H. Moerloos, K. Van Doninck, Henri De Vos, J. Waem en A. Colman



Een ploeg uit de jaren zestig met bekende namen
 Staande v.l.n.r.: R. De Meulenaer, G. Sack, H. Valaert, Eug. Billiet, Alfons Verbraeken, Marcel De Cort en Etienne Cornet.
 Zittend v.l.n.r.: R. Van Laere, Albert De Vos, Flor Van de Velde, Alfons Van Roeyen en Julien Moortgat

aan meer kleedkamers. De verwezenlijking van dit project was vooral het werk van Jos Dutré.

In 1990 was het weer bouwalarm. Een ploeg kernwerkers bestaande uit Marcel Smet, Mon Lissens, Fiel Vercauteren, Frans Van Der Keelen en Renaat Van Streydonck hebben toen een half bouwmirakel verricht. Begin mei startte de afbraak, eind augustus was alles bijna klaar.

Al deze veranderingen vormen het huidige beeld van Red Star Haasdonk in de Pastoor Copstraat.

Aandacht voor de jeugd

Begin 1974 rijpte bij Patrick Buytaert en Flor Sivertsen het idee om de jeugdwerking beter te organiseren. Beiden slaagden erin om



Nog een tiental jaren later
 Staande v.l.n.r.: Carlos Waterschoot, Marc Verhelst, William De Koninck, Urbain Foubert, Alfons Verbraeken (meer dan 400 wedstrijden in het eerste elftal) en John Heyndrickx
 Zittend v.l.n.r.: André Verheyen, Willy Verheyen (jeugdcoördinator), André de Poortere, Eddy De Maeyer, J-P. Pannecoucke, Rudi Leys en Eddy Roelandt

andere jeugdbegeleiders als Bert De Bruycker, Gerard Baeten, André Colman, Frans Clement, Omer Van Stappen Jozef Van Lemmens en Freddy Corné te begeisteren. Zij kozen Stany Van Haelst tot eerste voorzitter, zodat het nieuwe jeugdbestuur in 1974-75 van start kon gaan. Na hem kwamen achtereenvolgens Freddy Corné, Raymond Van Meirvenne, Marcel Waterschoot, Rony Peirsman en Carlos Van Dosselaer aan het roer van het jeugdcomité. Na dertig jaar intense werking is het aantal jeugdploegen van drie in 1973 bijna vertienvoudigd in 2003.

Van derde provinciale tot derde nationale

De titel in 1980 bracht de Sterjongens weerom een trap hoger op de voetballadder. Het begin van een tienjarig verblijf in derde provinciale. Op het einde van de competitie 1989-90 bereikte trainer Willy Verheyen met zijn spelers de eindronde die een bijkomende klimmer moest aanduiden. Dit tengevolge van een nieuwe reeksindeling op provinciaal vlak. Ditmaal meer geluk voor Red Star want het won die eindronde met de promotie naar tweede als beloning.

In 1993 vierde de ganse Red Star-familie uitvoerig boegbeeld Robert Waterschoot voor zijn vijftig jaar voorzitterschap in aanwezigheid van bondsvoorzitter Michel D'Hooghe.



Robert Waterschoot: medestichter, 50 jaar voorzitter, nu erevoorzitter van Red Star en laureaat 'Prijs voor Sportverdienste'

Een verdiende hulde aan een uitzonderlijk sportman en clubleider.

Melchior Roosens nam de fakkel als voorzitter over. Hij kende vlug succes want in het seizoen 1994-95 speelde geelrood kampioen waardoor ze promoveerden naar eerste provinciale. Red Star ontving bovendien de Wase persprijs voor sport. Een belangrijk hoogtepunt bereikte de club in het magische jaar 2000. R.S. Haasdonk veroverde de fel begeerde titel in de hoogste provinciale reeks, waardoor de poort naar de nationale reeksen eindelijk openging. Een droom werd werkelijkheid.

De ploeg ging door op haar elan en bereikte tijdens de volgende competitie de zestiende finales van de Beker van België. AA Gent had verlengingen nodig om hen op de Beverse Freethiel uit te schakelen. In de competitie groeiden de Waaslanders naarmate de ontknoping naderde. Op de laatste speeldag slaagden zij erin, na een echte voetbaltriller op Bornem, een volgende titel binnen te halen. De stad Sint-Niklaas kreeg daardoor in 2001, één jaar na het verdwijnen van Sportkring, weerom een vertegenwoordiger in de derde nationale van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Red Star Haasdonk was groot geworden.

Eigenlijk té groot voor de beschikbare accommodatie op de Ster. Daarom besloot het clubbestuur, na onderhandelingen met het stadsbestuur, om deels uit te wijken naar het voetbalstadion "Puyenbeke". Kort daarna werd de clubnaam gewijzigd en gaat de club van "t Ster" door het voetballeven als Red Star Waasland (RSW) met Melchior Roosens als voorzitter, André Ogenhaffen als secretaris, Jos Dutré als penningmeester en Dirk Poppe als manager.

WASE TENNISCLUB (WTC): DYNAMISME GEKOPPELD AAN WAT GELUK

Andre VAN LANDEGHEM

In de jaren zestig bestonden er te Sint-Niklaas drie tennisclubs. De oudste was Royal Tennisclub, gevestigd in de Sparrenhofstraat, daarnaast was de Kern T.C. gegroeid op de stedelijke terreinen van de Witte Molen en tenslotte had de bekende fotograaf Malfliet zijn 'Ritama' op zijn eigen terrein aan de Kiemerstraat.

Wegens de aanleg van de E17 kwamen deze laatste terreinen in de branding en ontstond onenigheid over het al dan niet uitbreiden en verplaatsen van de terreinen, hetgeen uiteindelijk zou leiden tot het verdwijnen van deze club.

Een nieuw gezicht

Het was op 17 oktober 1967 dat enkele Sint-Niklase tennisspelers – al of niet aangesloten bij vreemde clubs – elkaar vonden bij notaris Bohyn voor de oprichting van een nieuwe club onder de naam Wase Tennisclub. En hier een tikkeltjes geluk: Breigoedfabrikant Henri Janssens uit de Mercatorstraat, tevens in de sportmiddens bekend als voorzitter van Sporta-Waasland, wou een terrein van ongeveer 600 m², gelegen op Puitvoet (tegenover de bekende scoutsterreinen) aan de WTC verhuren... voor een symbolische frank! Daarbij de clause van voorkeursrecht bij verkoop.

Onmiddellijk werd het bestuur samengesteld met voorzitter Piet Thyssen (toenmalig beheerder van de Salons Carlton aan de Stationsstraat), sportbestuurder William Smet, raadsleden Urbain Acar, Georges De Vos, Guido Van Gysel, Dr. Jozef Van Laere en Frans (zoon) Janssens.

Reeds in april 1968 kon worden gestart op een eerste baan die al vlug vermenigvuldigd werd tot drie en in een minimum van tijd ook een chalet met woonst erbij. Daardoor was het mogelijk er meteen een restaurant in te voorzien dat – met succes – dagelijks open was.

De sluiting van Ritama en de groeiende belangstelling voor een meer democratische aanpak van de tennissport zorgden ervoor dat van bij de start met 70 leden kon worden begonnen. Het bestuur stelde zich zeer dynamisch op, zowel financieel als sportief.

Niet minder dan 1000 aandelen van elk 1000 fr. (= 1 miljoen) werden renteloos uitgegeven en ... in tien jaar volledig terugbetaald! Neem daarbij nog een even grote renteloze lening van brouwerij Diekirch en de zaak was rond om na twee jaar verlichting aan te brengen, waardoor de aantrekkingskracht steeg naar mensen die overdag belet waren; een jaar later werd de spelinfrastructuur uitgebreid tot 5 pleinen. De chalet bleek ook al te klein en werd vergroot, terwijl nog aanpalende grond werd gekocht om er een overdekte tennishal met twee binnenterreinen op neer te poten, intussen uitgebreid tot vijf.

En ook hier andermaal een staaltje van dynamische aanpak: in mei werden de bomen geveld en in oktober werd de hal plechtig ingespeeld!

En de financiële molen draaide intussen verder zodat WTC na 25 jaar de volle eigendom van het complex in handen had.

Het was vooral onder het bewind van William Smet die na een jaar het voorzitterschap van Piet Thyssen had overgenomen dat



De indoorhal in opbouw...



... en bij de voltooiing in 1989

al deze dromen werkelijkheid zijn geworden. Thans trekt dr. Tonny Pannier uit Temse het spoor van WTC verder als voorzitter.

Maar ook sportief

Zulke materiële realisaties zouden niet mogelijk zijn indien ze niet werden gedragen door een 'echt en hecht team' waarbij dan de sportieve successen een zuigkracht uitmaken. WTC is door dat alles uitgegroeid tot één van de grootste en sterkste clubs van Oost-Vlaanderen (samen met 'Backhand').

Jackie Pincé en William Smet waren o.a. de sportieve boegbeelden als kampioen van Vlaanderen in reeks-B.

Het jaarlijkse enkeltornooi in augustus is uitgegroeid tot het sterkst bijgewoonde toernooi dat zowat 400 inschrijvingen telt. Dat succes is ook te danken aan de nevenactiviteiten die

er worden bij voorzien zoals het petanquetornooi en de befaamde 'Nacht van de Wase' waarbij een 400-tal deelnemers onder een reuze paal tent zich terdege kunnen uitleven.

Ook het dubbeltornooi spreekt velen aan. En binnen de club is er intussen nog een bridgeclub rond de tafels gaan zitten, zij het maar om lichaam en geest in evenwicht te houden. Vermelden we tenslotte nog dat in de loop van de WTC-geschiedenis de bekende tennisfanaat Hans Vietti als archivaris zijn intrede deed waardoor het o.a. mogelijk werd om de 5 jaar een gesponsorde brochure te laten verschijnen. Op sportief vlak hebben ook semi – professionele spelers een plaats gevonden bij WTC, hetgeen beslist een gesmaakte aantrekkingskracht uitmaakt voor de jeugd.

Raad van bestuur van de Wase Tennisclub 1997:

Vooraan v.l.n.r.: Christian Verhoeven, Hans Vietti, ondervoorzitter Michel Bruwiere, Romain Viaene en Eric Vermeersch

Achteraan v.l.n.r.: Johan Poppe, Paul Fierens, voorzitter Tony Pannier en Dirk Lentacker

Ontbreken nog: secretaris Manu Van Eemeren en penningmeester Polfliet



DE NIEUWKERKSE SCHUTTERSMAATSCHAPPIJEN

Daniel GRUMIAU

De oudste schuttersvereniging, de Sint-Sebastiaensgilde, kwam in vorig nummer aan bod. Maar Nieuwkerken kende in het verleden nog tal van andere verenigingen "van den edelen handboghe".

Doelschuttersmaatschappijen

In rekeningen van de armendis werden ontvangsten ten voordele van de behoeftigen van de parochie ingeboekt. Zo noteerde de armenmeester o.m. in 1686-87: "Ontfaen van Jan de Loose 1-5-6 (7 gulden 13 stuivers) gejoint aen den armen van het schieten in de bleysoenen (... blazen of schietschijf) ten huysse van Jan Steenssens". Dat gebeurde nog zeker tot de volgende eeuw.

Voor de Eerste Wereldoorlog werd er in Den Groenen Boomgaard (Vrasenestraat) eveneens op doelen geschoten. In 1920 werd er zelfs nog een nieuwe doelschuttersvereniging gesticht. Zij bleef tot 1940 actief in het lokaal De Vogelzang (Gijselstraat) bij Alois Daelman.

Kruisboogmaatschappijen

De schuttersvereniging "Willem Tell" werd op 10 februari 1907 gesticht. Het bestuur bestond uit burgemeester Emeri De Cleene (erevoorzitter), Prudent Van Goethem (voorzitter), Camiel De Keersmaecker (ondervoorzitter), Isidoor De Wolf (secretaris), Achiel Group (penningmeester) en Theofiel Carmeliet, Eduard Vergauwen, Albert Group,

P. Van den Eeden, P. Leysens en P. Sack (leden). Het lokaal was in De Volle Ton gevestigd.

In 1954 schakelde deze maatschappij naar de liggende wip over en verhuisde naar Livinus (Vic) Meersman. Na een paar jaar nam ze haar intrek in De Kring, bij Theofiel Pilaet. De theater- en de toenmalige feestzaal moesten telkens opgeruimd worden om de schietingen te laten doorgaan. De vereniging bestaat nu niet meer.

In 1933 telde de gemeente nog twee andere kruisboogmaatschappijen: Flandria en Den Tip. Ze zijn eveneens reeds lang verdwenen.

Handboogverenigingen

Vooreerst deze die op de **staande wip** schoten. In 1887 werd de handboogmaatschappij "De Oude Eendracht" gevormd. In 1919 werd "Ons Vermaak" aan de benaming toegevoegd. In 1927 viel, om een of andere reden, het eerste deel weg en werd "Ons Vermaak" de definitieve naam.

Het eerste bestuur bestond uit burgemeester Nathalis Maes (voorzitter), Arthur Van Wolvelaer, Amedé Boel, Arthur Felix, Isidoor De Clerque en André De Witte.

De gaaipers kwam van het toenmalige Schuttershof (Gijselstraat) via verschillende andere locaties uiteindelijk "achter de statie" terecht. Het lokaal werd toen door Alfons Van Stappen uitgebaat. In de loop van de jaren kreeg de omgeving de benaming "Schuttershof". En dat is tot vandaag zo gebleven. Ook



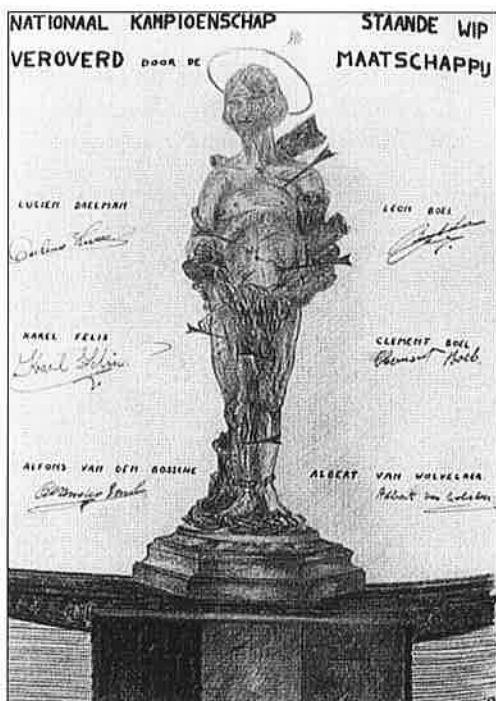
Jos Geldof, gehuldigd als koning bij Willem Tell



Leon Boel, Clement Boel, Alfons Van den Bosch, Lucien Daelman, Karel Felix en Albert Van Wolvelaer wonnen in 1954 het Belgisch Ploegenkampioenschap

al zijn daar de schuttersactiviteiten al lang opgeheven.

Op 19 juni 1938 schoot Jozef Van Wolvelaer, onderwijzer aan de gemeenteschool, zich te Knokke tot jongste keizer van België. Op 8 augustus 1954 veroverden Clement Boel, Leon Boel, Lucien Daelman (jongste koning van de maatschappij), Karel Felix, Alfons Van Den Bosch en Albert Van Wolvelaer de "Challenge van Koning Albert" (Belgische Ploegenkampioenschap). Deze overwinning werd uiteraard uitbundig gevierd en het prachtige zilveren pronkstuk kreeg een jaar lang een ereplaats in het kabinet van burgemeester Theofiel Ellegiers.



De "Challenge Koning Albert I" (Guldenboek I)

Rond 1965 doofden de activiteiten op de staande wip uit.

Uiteindelijk belanden wij bij de **liggende wip-schutters**. In 1927 werd bij Leopold D'Hooghe de vereniging "Sint-Joris" boven de doopvont gehouden. Het lokaal verhuisde nadien naar De Klok bij Willem Waterschoot. Tijdens de oorlogsjaren 1940-45 werden alle activiteiten door de Duitse bezetter verboden. Onder impuls van Albert Sack, Petrus Bryssinck en Leopold Van der Weken startte men opnieuw, maar nu in De Oude Statie (nu feestzaal ROXY) bij Emiel Daelman. In 1977 vierde de vereniging met haar vijftig leden het gouden jubelium met de wijding van een nieuwe vlag en ontvangst op het stadhuis. In 1992 werd de vereniging ontbonden, maar zoon Lucien Daelman bewaart nog steeds de fraaie vlag.

Naast de hogergenoemde "Willem Tell" splitste zich in 1954 een nieuwe maatschappij van "Sint-Joris" af. Ze vestigde zich in de herberg Den Engel (hoek Vrasenestraat) en nam er tevens de naam van over. Guido Naudts werd er de leidende figuur.

Sinds 1995 telt Nieuwkerken nog één schuttersvereniging de "Liggende Wipmaatschappij De Klokvrienden" (bij Chantal Windey) naar de naam van het lokaal. Aanvankelijk werden er op de eerste dinsdag en op de tweede donderdag van elke maand schietingen voor gepensioneerden georganiseerd. De eerste zaterdag en de derde vrijdag konden alle andere liefhebbers aan de slag. Jos Van der Schueren werd voorzitter en werd later door Remy Verhulst opgevolgd. Anne-Marie Herbots nam het secretariaatswerk voor haar rekening.



Albert Sack, 50 jaar schutter (07-10-1972)
(Guldenboek II)

De laatste tijd kampt de vereniging met tal van moeilijkheden en Guido Naudts tracht met enkele getrouwen het schuttersleven draaiende te houden. We hopen met hen dat ze in hun pogingen mogen slagen, zoniet zal er in Nieuwkerken een einde komen aan deze eeuwenoude volkssport.

We vernoemen graag de namen van de (laatste?) Nieuwkerkse schutters: Guido Naudts, Hector Van den Eeden, Willy Rodrigus, Leon Van Vlierberghe... Het boogschieten blijkt in onze omgeving nog weinig jonge mensen aan te spreken. Komt daar nog verandering in?

Verdienstelijke schutters die ter gelegenheid van een jubileum op het gemeentehuis werden ontvangen:

- Ons Vermaak:	30.07.1961	Désiré De Witte	60 jaar schutter
	09.06.1973	Isidoor De Clercq	50 jaar schutter
- Willem Tell:	01.07.19..	Jozef Vertenten	70 jaar schutter
		Louis Martens	60 jaar schutter
- Sint-Joris	29.07.1962	Jozef Heirbaut	50 jaar schutter
	07.10.1972	Albert Sack	50 jaar schutter
- Den Engel:	31.05.1968	René Van Lysebetten	50 jaar schutter
	17.11.1973	Petrus Bryssinck	60 jaar schutter
	08.05.1976	Jozef Heirbaut	60 jaar schutter

BILJARTCLUBS "ONZE WIJK" EN "GILDENHUIS"

Etienne DE MEESTER

I. Biljartclub Onze Wijk

Ontstaan

Biljartclub Onze Wijk werd gesticht op 5 mei 1934 onder de naam Brabo in het gelijknamige café aan het Koningin Elisabethplein in Sint-Niklaas. Stichter, eerste voorzitter en grote bezieler was industrieel Louis Bruggeman, bijgestaan door secretaris Antoine Boulade en penningmeester Jozef Smet. Toen de lokaalhouder verhuisde naar het café "De Toerist" met uitbater Georges Loza, op de hoek van de Koningin Elisabethlaan en de Antwerpsesteenweg, volgden de meeste leden hem en veranderde de naam in "BC Onze Wijk". Zuster- en kruisboogmaatschappij "Onder Ons" huisde in hetzelfde lokaal. Na het overlijden van Louis Bruggeman in 1939 volgde Victor De Vrij hem op als voorzitter.

Dank zij de dynamische voorzitter en erevoorzitter Karel Sammels hield de club goed stand tijdens de moeilijke oorlogsperiode. Omdat het lokaal enkele maanden gesloten bleef verhuisde de club tijdelijk naar het café "Schuttershof". Na de oorlog ging het steeds beter met de vereniging zodat deze in 1954 op een waardige wijze het 20-jarig bestaan kon vieren.

Luisterrijke jubileumvieringen

-1959: Tijdens de zilveren jubileumviering ontving Jos Smet bij de ontvangst op het stadhuis een ereteken als enig nog actief stichtend lid. Gastvedette René Vingerhoedts demonstreerde er als attractie zijn virtuositeit.

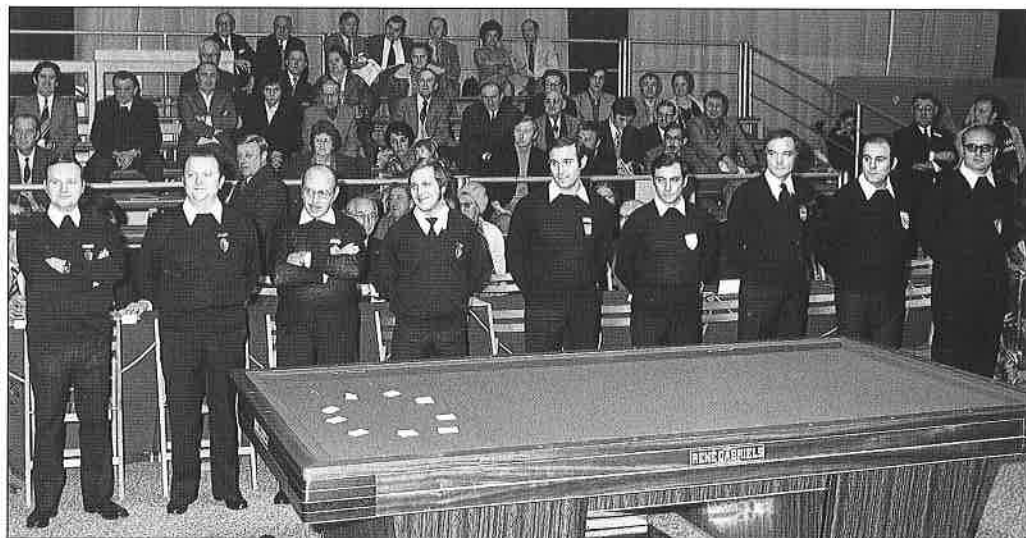
-1964: De club trad toe tot de biljartkoepel SNBLB (Sint-Niklase biljartliefhebbersbond), nu SNBB (Sint-Niklase biljartbond) en vierde zijn 30-jarig bestaan met een kamp tussen Raymond Ceulemans en de Nederlander Henny De Ruyter.

-1969: Ter gelegenheid van het 35-jarig jubileum mocht BC Onze Wijk het nationaal kampioenschap artistiek biljarten organiseren. Dit vond plaats op 11, 12 en 13 april in de feestzaal van hotel Terminus van waaruit de finale rechtstreeks op TV werd uitgezonden in het programma "Binnen en buiten". Winnaar werd Leo Corin.

- 1974: Als 40-jarige deed de club nog beter. In samenwerking met de SNBB organiseerden de leden het negende wereldkampioenschap artistiek biljarten in de stadsfeestzalen. Sint-Niklaas was toen vier dagen het wereldcentrum van de biljartsport.

-1984: Bij het gouden jubileum werd BC Onze Wijk "koninklijk". Zij vierden dit weerom met een demonstratiewedstrijd tussen Raymond Ceulemans, Stany Buyle en Roger Van Hoeylandt, naast de huldinging van Victor De Vrij, ondertussen opgevolgd door Guy Slowack, en Jos Smet.

-1994: Voor het 60-jarig bestaan richtte de club op 7, 8 en 9 mei zijn eerste groot driebandentornooi in voor clubs in en buiten Sint-Niklaas. Tot het bestuur behoorden toen Guy Slowack (voorzitter), Lucien Naudts (ondervoorzitter), Werner Braem (secretaris), William Van der Linden (penningmeester) en Walter Daelman (sportleider).



De spelers bij de start van het Wereldkampioenschap artistiek biljarten in november 1974
Uiterst links staan Leo Corin en Raymond Steylaerts.



Enkele voorzitters van biljartclubs bij elkaar.
v.l.n.r.: ?, Gaston Grossen, Victor De Vrij (vele jaren voorzitter van Onze Wijk), De Boom en Albert De Maere

Huisvestingsproblemen

Bij de sluiting van het lokaal "De Toerist" in 1985 stond BC Onze Wijk op straat en moest zijn biljart verkopen. Gelukkig konden zij rekenen op de steun van de SNBA in wiens infrastructuur ze mochten vergaderen en biljarten. Werner Braem kwam over van BC Brabo als nieuwe secretaris. Even later kreeg de club onderdak in café "Hemelrijk" aan de Grote Markt. Toen de zaak overgedragen werd, durfde de nieuwe uitbater geen biljart in zijn lokaal waardoor BC Onze Wijk uiteindelijk in café "De Fortuin", eveneens aan de Grote Markt, terecht kwam. In 2002 viel de vereniging uit elkaar. Een deel, o.l.v. voorzitter Guy Slowack, sloot aan bij "BK Het Gildenhuis".

2. Biljartclub Gildenhuis

BC Gildenhuis aan de Nieuwstraat te Sint-Niklaas startte in 1945 met biljarten onder leiding van voorzitter Alfons Van Duyse, secretaris Armand De Volder en schatbewaarder Victor Coenen. Na het overlijden van de voorzitter nam Gilbert Van Cleemput zijn plaats in terwijl Jozef Geleyn als volgende penningmeester het bestuur vervoegde. De nieuwe voorzitter behoorde eveneens tot de stichters van de huidige Sint-Niklase Biljartbond (SNBB).

BC Gildenhuis veroverde met sportleider Marcel Baetens enkele malen de Interclubzege. In 2003 is het voorzitterschap in handen van Gilbert Huyben.



Leden van BC Gildenhuis met Gilbert Van Cleemput (tweede van links) en Marcel Baeten (uiterst rechts)

DERTIG JAAR GEWICHTHEFFEN IN SINT-NIKLAAS

Steve WANTE

Deze Olympische sport is zeker een der lastigste, die buitengewone kracht en techniek vergt. Het ganse gebeuren om de bar met gewichten in de hoogte te tillen duurt maar luttele seconden, maar de voorbereidingen zijn enorm zwaar. Dit is dan ook de reden waarom zo weinigen zich geroepen voelen om deze sport te beoefenen.

Het natrekken van gegevens en prestaties uit archieven van allerhande aard werd bijna een nuloperatie daar die omzeggens alle verdwenen zijn. Zelfs de nationale bond van gewichtheffers is het grootste deel van zijn gegevens kwijt! En op provinciaal en lokaal vlak is het qua gegevens niet beter gesteld.

Te Sint-Niklaas is deze sporttak reeds tientallen jaren verdwenen. Dank zij enkele overlevende beoefenaars hebben we kunnen achterhalen wat hier volgt.

Van de vooroorlogse periode weten we weinig, maar toch genoeg om het in de verf te zetten. Zoals gebruikelijk vormde gewichtheffen samen met de boks- en worstelsport een samenhangende groep van de 'krachtporten'. Onder de banier 'Olympic Sint-Niklaas' hadden ze hun stek meestal in hetzelfde lokaal.

Enkele namen uit de vooroorlogse jaren: Wolf Davidson, 'Sou' Van Poucke, Frans Geerinck, Frans Tasseel, Jef Van Oppens, René Van Marcke en René Van Raemdonck.

De ongekroonde koning van het gewichtheffen in het Waasland was ongetwijfeld Wolf **Davidson** waarover we reeds schreven in een vorig artikel. Deze 63 kg wegende superatleet presteerde het van 97,5 kg te 'trekken', wat meteen een Belgisch record betekende dat 30 jaar stand hield, tot het in 1954 werd gebroken. Bovendien 'stootte' deze lichtgewicht 127 kg boven het hoofd, wat het dubbele van zijn eigen lichaamsgewicht betekende.

'Sou' **Van Poucke** werd voor de 2^{de} wereldoorlog Belgisch kampioen in de halfzwaar gewichtsklasse. Hij was ook de eerste stadsgeenoot en waarschijnlijk ook de enige die nog heeft deelgenomen aan het toen in zwang zijne links- en rechtshandig gewichtheffen. Later was hij jarenlang trainer van de club.

Alfons **Van Ranst** was reeds voor de oorlog met gewichtheffen begaan. Hij was kleermaker van beroep.

Frans **Geerinck** (°1904 †1960) was een pluimgewicht waarvan we buiten de hierbij gevoegde foto (zie volgende pagina) van zijn gewichtheffercarrière niets weten. In diezelfde periode was hij ook aangesloten bij de

socialistische turnkring 'Moedig en Vrij'. Bij het opstellen van de 'piramiden' was hij steeds de bovenman. Jarenlang was dat zijn post tot hem aangeraden werd die gevaarlijke plaats aan anderen over te laten. Een glaasje bier drinken en nadien nog naar boven klauteren zag men niet meer zitten.

Frans **Tasseel** (° 1908 † 1939) werd Belgisch kampioen; maar waar, wanneer en in welke gewichtsklasse is ons onbekend. Volgens de foto schatten we hem een lichtgewicht.

Jef **Van Oppens** was een kleurrijke figuur, letterlijk en figuurlijk. Daar zijn moeder uit Azië kwam en hij er vanzelfsprekend een beetje tint van had meegekregen, noemde men hem 'den Oosterman'. Hij was een energiek man die naast zijn sportactiviteiten ook nog lid was van de plaatselijk socialistische muziekvereniging. Als deze laatste tijdens lokale feestelijkheden de straat op trok was Jef de man die fier als een pauw voor het muziekkorps stapte. Gewapend met in de ene hand een klaroen en in de andere een tamboer waarmee hij de cadans aangaf, fungeerde hij als dirigent. Het tuig dat hij hanteerde mocht gezien worden. Een meterlange fraai gekleurde stok waarvan de rode partijkleur domineerde, met aan het ondereinde een gulden bol en aan het bovineinde een gulden punt. Met een bos gekleurde linten er omheen oogde het nog mooier. Als het korps aan de hoek van de straat belandde gaf 'Jef' een nummertje ten beste. Hij deed het korps



"Sou" Van Poucke



Groepsfoto van de leden van de gewichtheffersclub
 Staande v.l.n.r.: Fons Cordeel, Raymond Van Poucke, René Merck, ? , ? , Albert Ongena, ? , 'Sou'
 Van Poucke (trainer)

stoppen; toeterde luid op zijn klaroen om de aandacht te trekken en wierp dan zijn stok de hoogte in. Deze cirkelde wel meer dan tien meter omhoog om prompt te worden opgevangen door de hand van Jef. Dit alles tot grote hilariteit van de toeschouwers, die op dat moment meer oog dan oor hadden.

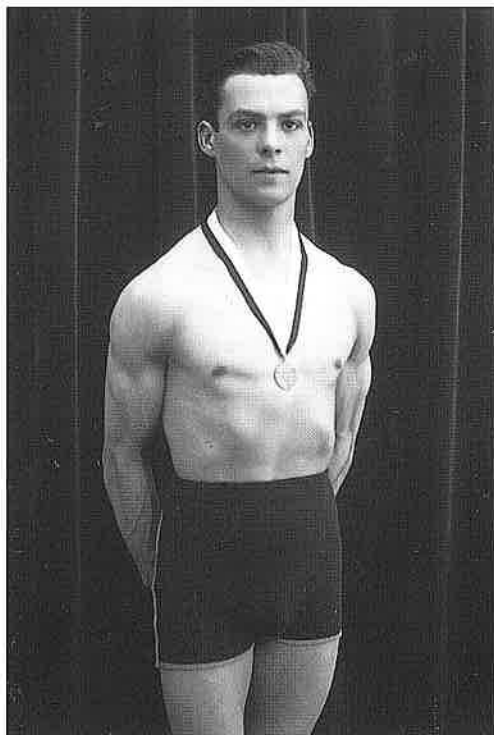
Als gewichtheffer behoorde hij tot de zwaar-gewichtklasse.

René **Van Raemdonck** (°1911 †1944) begon in 1935 in de 'Krachtsportbond'. Hierin werd hij kampioen van België in de middengewichtsklasse. Later sloot hij aan bij de Belgische Gewichtheffersbond. Hij was ook lid van de plaatselijke atletiekclub.

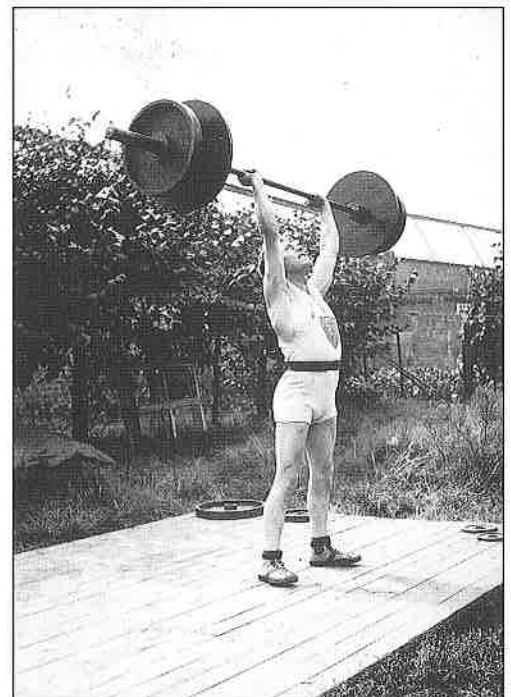
René **Van Marcke** (° 1916) werd samen met de drie hierboven genoemden Belgisch kampioen in het handelsverbond. Op zekere dag trok hij, als vrijgezel, naar Argentinië, waar hij

in een kleine fabriek, draaibanken maakte. De zaken liepen in den beginne goed; maar later ging het bergaf. Hij keerde berooid terug naar België.

Voor de oorlog en mogelijk ook later bestonden er naast de Nationale Gewichtheffersbond ook nog andere bonden. Het Handelsverbond was er één van. Frans Tasseel, Jef Van Oppens, René Van Raemdonck en René Van Marcke behaalden in 1936 of 1937 daarin de nationale titel. Bij hun thuiskomst van deze kampioenschappen paradeerden ze samen in de straten van de stad. Waarschijnlijk was Wolf Davidson hun begeleider geweest. Hij zelf had niet deelgenomen daar hij bij de nationale bond was aangesloten. Op zijn aanraden sloot het viertal nadien ook bij deze bond aan.



Frans Tasseel



Frans Geerincx tijdens het oefenen op zijn zelfgemaakte plankenvloer in zijn tuin



René Van Raemdonck met de verdwenen "éénarmige" techniek

De oorlogsjaren konden niet beletten dat de activiteiten doorgingen. De club had toen zijn onderkomen gevonden bij 'De Cазen' (Herreman Casimir) aan de Mercatorstraat. Een klein zaaltje achter diens café was hun oefenterrein. Aan materiaal hadden ze weinig nood. Een baar die op zichzelf 20 kg woog en de nodige gewichten waardoor men in totaal tot 150 kg kwam was alles. Nieuwe leden slooten zich toen aan zoals Fons Cordeel, die sterk was in het 'trekken'; René Van Damme, François Engels, en anderen. Marcel Broecke (° 1921) was reeds voor de

oorlog met gewichtheffen vertrouwd, doch sloot pas in 1940 bij de club aan. Alhoewel hij halfzwaargewicht was werd hij kampioen van Vlaanderen in de zwaargewichtsklasse. Zijn clubmakker René Van Marcke raadde hem aan in die klasse deel te nemen daar de titel daar gemakkelijker te halen was dan in zijn eigen gewichtsklasse. Later sloot hij zich aan bij de turnkring 'Kracht en Geduld' waar hij de onderman was als er 'piramiden' werden gemaakt.

Na het oorlogsgeweld van 1940-45 kwamen enkele nieuwe leden de overgebleven oude garde aanvullen.

De club was toen gevestigd in het lokaal aan de Veldstraat, bij de 'Rosten' Dierickx, waar ook de worstelaars aan hun trekken kwamen.

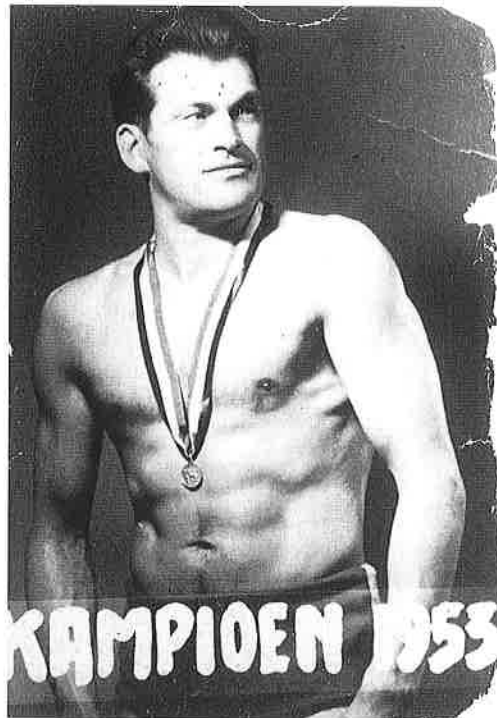
De wedstrijden werden doorgaans georganiseerd in het clublokaal. Ook in de bovenzaal van het Casino aan de Stationsstraat vonden regelmatig wedstrijden plaats.

Albert Ongena (° 1917) begon als gewichtheffer in 1946 toen hij bijna 30 jaar was. Zij die Albert in zijn glansperiode gekend hebben beweren dat hij een oersterke atleet was. Maar Albert nam het niet zo ernstig; hij deed het vooral voor zijn plezier. Met meer inzet zou zijn palmares nog fraaier zijn geweest.

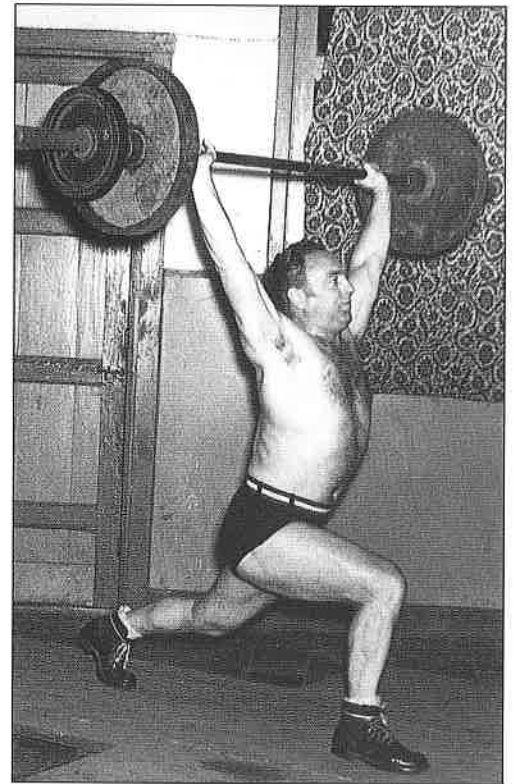
In het 'duwen' kwam hij slechts tot 87,5 kg, wat zeer matig was in vergelijking met de twee andere bewegingen die toen officieel erkend werden. Hij 'trok' 114 kg en kwam in het 'stoten' tot 145 kg. Maar zijn allergrootste prestatie was er een die jammer genoeg niet tot 'erkende bewegingen' behoorde. Hij

Foto genomen in het Park van de Casino, in de Stationsstraat (1941 - 1942)
Zittend v.l.n.r.: Leon Lebon, François Ingels, Gust ...?
Staanste v.l.n.r.: Fons Cordeel, René Van Raemdonck, Marcel Broecke, René Van Marcke, René Dauwe





René De Backer (zie ook Sportrevue nr. 6)



Albert Ongena in actie

kon namelijk vanuit gehurkte houding de baar met een gewicht van 148 kg optillen, iets waarmede zelfs de beste zwaargewichten in het land het moeilijk hadden.

In 1949 behaalde hij brons in de klasse 'half-zwaar' tijdens de nationale kampioenschappen te Brussel. De titel ging naar de Brusselse tandarts Allard. (Of deze befaamde atleet veel klanten had weten we niet!). Ook hij werd door Davidson begeleid.

Op 26 maart 1949 behaalde hij de titel van kampioen van Vlaanderen te Oostende in de zwaargewichtsklasse. In 1952 werd hij 'slechts' 2^{de}; maar in het laatste jaar dat hij actief was (1954) behaalde hij opnieuw de titel.

Raymond Van Poucke (°1919 - †1990): Aangespoord door zijn vader begon hij met gewichtheffen reeds voor de oorlog. Over de

prestaties van deze prachtatleet weten we weinig. Later nam hij het worstelen er nog bij. Uiteindelijk verhuisde hij naar Antwerpen waar hij bij een andere club aansloot.

Op 1 maart 1947 werden de kampioenschappen der beide Vlaanderen in het café 'De Graanmaat' aan de Grote Markt te Sint-Niklaas ingericht. Dit was het lokaal van de plaatselijke club 'De Nomaden'. In de zwaargewichtsklasse werd Raymond Van Poucke 2^{de} met 277 kg en Marcel Broecke 3^{de} met 275 kg.

Voor deze Olympische sport viel het doek meer dan een kwart-eeuw geleden.

Met dank aan Albert Ongena en Marcel Broecke, die ons vele inlichtingen bezorgden.



Jef Heynderickx, met beker, werd overwinnaar van de hoofdkamp van de Antwerpenaar Jochman. Links Frederic Colmare
Foto genomen op 11.09.1949.

MOTORCROSSERS ALEX EN ZOON PASCAL BAL SCHITTERDEN

Alfons SMET

Zoals Berten Van Vlierberghe in de wielersport verbaasde Alex Bal in de motorsport. Zo verwierf het sportieve, landelijke maar residentiële gehucht Puivelde (Belsele) een grote bekendheid tot ver buiten de landelijke grenzen.

De Puiveldse marktkramer Alex Bal werd daar geboren op 8 november 1938 en woont er onafgebroken aan de Palingsgatstraat 9. Zijn echtgenote Diana Steeman vergezelde hem op iedere crosswedstrijd en was meteen zijn vurigste begeleider en supporter.



1964 Alex Bal tijdens de hulde aan het monument van de gesneuvelden in Belsele, waar hij de bloemenkrans neerlegde. Naast hem zijn ouders Fernand Bal en Maria Van Landeghem. Wij herkennen verder burgemeester Dr. Karel Verduyssen, rechts achter vader Bal, Harry De Putter voorzitter van M.C. Puivelde met daarnaast Willy Van Gucht, verzorger. Alfons Smet, naast moeder Bal, leidde de plechtigheid.



Alex Bal in volle actie te Welle op 30 juni 1968



Alex Bal na het behalen van zijn nationale titel te Dudzele in 1968

Het echtpaar had twee kinderen, Anja en Pascal. Deze laatste zou later in het voetspoor van zijn vader treden als motorcrosser. Alex reed zijn eerste wedstrijd op 19 juli 1959 bij de Belgische Liefhebbersbond (BLB) te Scherpenheuvel. Zijn laatste wedstrijd was op 27 mei 1985 te Lommel. In die 26 jaar nam hij deel aan niet minder dan 404 wedstrijden met 57 overwinningen als resultaat.

Na negen BLB-wedstrijden stapte Alex in 1960 over naar de grote Belgische Motorcrossbond (BMB) en startte er bij de juniors. Zijn eerste crossmotor was een Matsles 500 cc die hij had overgenomen van de alomgekende Waaslandse vedette Ghislain Calle. Alex mocht een eerste maal victorie kraaien op 06 juni 1960 toen hij de Grote Prijs van de Ketelberg te Tremelo op zijn naam schreef. Dat jaar nam hij deel aan 27 wedstrijden met bovendien eenmaal 2de, tweemaal 3de, vijfmaal 4de en viermaal 5de. In 1962 zegevierde hij 14 maal. In de media werd Alex naar voren geschoven als een aankomende supervedette. Hij beheerste de machine, had talent, vooral doorzicht tijdens de wedstrijd en technische vaardigheid bij het nemen van hindernissen. Meermaals zette hij een verloren situatie recht.

De bekende Sportaproost pater Van Daele, beschreef hem als een karaktermens, een man met groot doorzettingsvermogen, steeds attent op cruciale momenten.

1964 was een topjaar met maar liefst 16 zegepralen en daardoor kampioen van België bij de seniores. De pers blokletterde Alex Bal als een groot kampioen, de meest complete en kundigste piloot van de senioresklasse met een helder brein in een sterk mens.

Op 17 en 18 oktober 1964 werd Alex Bal uitbundig gevierd te Puivelde met een volksbal

op zaterdag en een officiële hulde op zondag. Een stoet met aan het hoofd de Koninklijke Fanfare St. Cecilia trok naar de parochiekerk voor een plechtige hoogmis, gecelebreerd door pater Van Daele. Daarna volgde een ingetogen bloemenhulde aan het gedenkteken van de gesneuvelden in Belsele en de officiële ontvangst door het College van Burgemeester en Schepenen. 's Avonds huldigde het Puivelde publiek Alex in een reuzetent. Ongeveer 100 supporters stonden aan te schuiven met bloemen en geschenken. Een nooit geziene huldiging van een groot en verdienstelijk kampioen.

Tijdens zijn superieure crossperiode waren zijn voornaamste tegenstrevers Jos Vermeiren, Frans Slechten, Walter Baeten, Joël Robert en Jef Theeuwissen.

In 1969 nam hij deel aan het West-Europees motorcrosskampioenschap met deelname van 7 landen voor 8 proeven. Bij de 2de proef die in België te Lede werd verreden won hij maar liefst de drie reeksen waardoor hij algemeen leider werd. Hij hield de bekende Britse piloten Guest en Foster en de Nederlander Verbrugge achter zich. Die leidersplaats zou hij niet meer afstaan tot hij te Essington in Engeland tot West-Europees kampioen werd gekroond.

Alex werd in België beloond met de Medaille van Sportverdienste. Zijn grote supporterschare telde maar liefst 400 leden. Het lokaal was gevestigd in café De Zwaan onder de toren van Puivelde, bij zijn ouders Fernand Bal-Van Landeghem en genaamd supportersclub M.C. Puivelde. Zij werd geleid door voorzitter Harry De Putter, bijgestaan door secretaris Marcel De Wilde.



September 2003: Het nummer 58 Pascal Bal in actie te Nil-Perrieux, op weg naar de kampioenstitel 125 cc

Alex Bal kon rekenen op een zeer vaardige en fijne mechaniker met name Omer Verwilligen, een bekende garagist en op zijn

trouwe begeleiders broer Jozef Bal, Romain Plasschaert, Willy Van Gucht, Georges Rogiers, Edmond Schippers en René Bracke.

Eretitels behaald door Alex Bal:

B.M.B.	1962	2de Kampioenschap van België	Juniors 500 cc
B.M.B.	1964	Kampioen van België te Orp-le-Grand	Seniors 500 cc
B.L.B.	1968	Kampioen van België te Dudzele	Inters 250 cc
I.M.B.A.	1969	West-Europees Kampioen Essington	Inters 250 cc
B.L.B.	1974	Kampioen van België te Vollezele	Seniors 125 cc

Zoon Pascal Bal in het spoor van zijn vader

Pascal werd geboren op 19 november 1968 en zou zijn vader al vlug vergezellen op iedere wedstrijd. Reeds in 1972 begon het minicrossen voor kinderen van 5 tot 14 jaar. Bengeltje Pascal verscheen te Sint-Niklaas amper 3,5 jaar oud ook met een minicrossmachientje, doch mocht tot zijn grote teleurstelling niet deelnemen omdat hij geen 5 jaar oud was. Hij moest zich tevreden stellen met enkele rondjes tijdens de pauze. Zo begon de indrukwekkende crossloopbaan van Pascal. Op 14-jarige startte hij bij de BLB met de groten in de competitie. Successen bleven niet uit. Met de raad en aan de zijde van zijn vader Alex croste Pascal een indrukwekkende erelijst samen. Hij bereed de bekende merken Honda, Suzuki en Yamaha. Op 17-jarige leeftijd reed hij reeds internationale wedstrijden in België en Nederland. Hij werd 1ste in de strandrace van Schevingen en 2de in de strandrace van Fort-Mahon in Frankrijk. In 1987 won hij de "Trofee van Vermeire".

De eigenlijke opgang begon bij de B.M.B. In 1986 bij de juniors met 18 reeksoverwinningen, elfmaal 2de, zevenmaal 3de, twaalfmaal 4de en driemaal 5de op een totaal van 34 gereden crossen. Hij werd 2de in het kampioenschap van België.

Van dan af stond er geen maat meer op de successen. Liefst viermaal werd hij kampioen van België: in 1992 bij de internationalen 250 cc, in 1995 en 1996 bij de internationalen 125 cc en in 1997 bij F.A.M. of de Fédération Amateurs Motorsport, het overkoepelend orgaan van tien liefhebbersfederaties.

Bij de B.V.M. werd Pascal triomfator van de grote trofee "875". Hij won immers de 125 cc, de 250 cc en de 500 cc.

Van 1999 tot 2000 onderbrak hij zijn crossloopbaan omwille van zijn drukke bezigheden als marktkramer, aanvankelijk met de bedoeling er definitief een punt achter te zetten.

De crossmicrobe liet hem echter niet los en in 2003 startte Pascal opnieuw in de competitie.

Door zijn harde training en intense voorbereiding wisten zijn tegenstrevers meteen dat zijn vechtlust en doorzetting niets hadden ingeboet.

Hij startte met een Yamahamachine 125 cc bij de inters V.L.B. waarbij hij 10 reeksoverwinningen boekte en negenmaal de tweede plaats innam. Overgegaan bij de B.M.B. 125-cup bereikte Pascal Bal opnieuw het hoogste schavotje met de titel van kampioen van België. De finale van dit B.K. werd verreden op de flanken van Nil-Pierreux gelegen tussen Walhein en Mont-Saint-Guibert. Pascal spaarde risico, moeite noch zweet in de tweede en beslissende reeks. Pascal hield er één punt over om de titel van kampioen van België binnen te rijden. Bal en Collet wonnen elk drie reeksen doch het verschil zat hem in de ereplaatsen.

Tijdens het seizoen 2003 behaalde Pascal bij de B.M.B. inters 125 cc in totaal 6 eindoverwinningen, 11 reeksoverwinningen, tweemaal 2de en viermaal 3de.

De ervaring, raadgeving en technische bijstand van zijn vader Alex en de begeleiding van Hugo Van Bossche, Joël Van Achten, Albert Verley en Frans Van Raemdonck onder de supervisie van Walter Haentjes, voorzitter van MC. Ronse waarbij de nieuwe kampioen was aangesloten, gaven de impulsen en maakten van de nieuwe kampioen de weg open voor een succesvolle toekomst.

Ter illustratie enkele lovende perskoppen uit het verleden:

Strandcross Noorderstad: "er stond geen maat op Pascal Bal";



De jongste verschijning van minicrossertje Pascal Bal, 3,5 jaar oud, in volle uitrusting op de cross van september 1972 te Sint-Niklaas "Jong geleerd oud gedaan"

Supercross Lille: "Pascal Bal is als motorcrosser in de wieg gelegd";

"Pascal Bal in de voetstappen van vader Alex";

"1992, prachtig seizoen van de Puiveldenaar Pascal Bal".



Pascal Bal na het behalen van de nationale titel 125cc, cup B.M.B in 2003. Links van hem Hugo Van Bossche (begeleider) en rechts Dirk Van Mele (supporter)

DRIE DECENNIA TURNKRING JONG EN BLIJ NIEUWKERKEN

Johan HEIRBAUT

De start

In het kader van de Vlaamse Sport Pluscampagne organiseerde men in september 1972 te Nieuwkerken initiatierreeksen in turnen, volleybal en veldlopen. De promotoren voor de turnlessen waren de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, de KAV en de KWB.

Het succes van deze cursus zette toenmalig schepenvan sport, Rik De Jonghe, ertoe aan om een aantal mensen bijeen te roepen voor de oprichting van een gestructureerde turnvereniging. Blijkbaar verliep dit van een leien dakje, want reeds in november 1972 kondigden de kranten de oprichting aan van Turnkring "Jong en Blij". Eerste voorzitter werd Frans Yzewijn en eerste secretaris Freddy Corné. Verder zetelden in het bestuur: Jeannine De Boever, André De Prijcker, Theo Wittevrongel, Gaston Brijs, Godelieve Van Snick, Willy Van Goethem en Lieve Ghyssaert. De club sloot aan bij de Katholieke Turnbond en ging op 1 januari 1973 van start in de turnzaal van de gemeentelijke jongensschool, gelegen aan de Gyselstraat.

De jaren in de jongensschool (1973 – 1987)

In de beginfase telde Jong en Blij 32 volwassenen en 14 jeugdleden. Door de geestdriftige inzet van de eerste leraars Marc Goossens, Christiane Hyvelaert, Piet Vereecken, Rik Dhollander en mevrouw Perriens liep het ledental al gauw op tot 116. Het accent van de clubwerking lag van meet af aan op sportieve recreatie. Het toenmalige gemeentebestuur zorgde voor voldoende materiële ondersteuning. Reeds in mei 1974 verzorgde de turnkring een eerste publieks-

optreden en koos daartoe voor de sportvelden in de Meesterstraat. Het weer viel tegen, maar het talrijk opgekomen publiek was vol lof over de demonstraties.

De jaren daarna zouden de jaarlijkse turnfeesten plaatsvinden, hetzij op de speelplaats van de school, hetzij in de Katholieke Kring op Ten Bos. Na een crisis in de schoot van het bestuur namen in 1978 Frans Van Den Bossche en Denise Van Buynder de werking over. Zij verzamelden enkele nieuwe bestuursleden rondom zich en in 1985 werd gewezen turnleraar Rik Dhollander de tweede voorzitter.

Over naar sporthal De Mispelaer (1987 – heden)

In het voorjaar van 1987 ging de langverwachte sporthal "De Mispelaer" van de stad Sint-Niklaas achter de stedelijke basisschool van Nieuwkerken open. Jong en Blij huurde er onmiddellijk enkele uren en ontplooiden verder zijn werking. Het aanbod van gymnastische disciplines breidde verder uit: kleuterturnen, jazzdans, onderhoudsturnen voor 50-plus, klassieke dans en trampolinespringen. Opmerkelijk was de oprichting van een selectiegroep artistieke gymnastiek voor meisjes. In 1990 nam de club met enkele turnsters voor het eerst deel aan individuele wedstrijden. Jong en Blij verkreeg de toelating van het stadsbestuur om ook nog een tijdlang gebruik te maken van de oude turnzaal van de basisschool, specifiek voor de westrijdgymnasten. Door de volgehouden inspanningen van vele trainers en trainsters haalde Jong en Blij zijn eerste medailles binnen op provinciaal en Vlaams niveau. Enkele Nieuwkerkse turnsters verwierven hun ticket voor de Open Vlaamse en Belgische kampioenschappen.

Hoogtepunten waren de wedstrijden in Brno (Tsjechië), Luxemburg en Frankrijk, net zoals de eigen organisatie in Nieuwkerken van provinciale en federale kampioenschappen en van de Wase Gymcup met ploegen uit Duitsland en Luxemburg.

In 1999 stapte de afdeling trampolinespringen eveneens in het wedstrijdscircuit. Ook zij leverde reeds de eerste provinciale kampioenen.



Demonstratie van de volwassenen tijdens het turnfeest van 30 mei 1986 op de speelplaats van de stedelijke basisschool; lesgever Luc Schelfhaut in het midden vooraan



De selectieploeg artistieke gymnastiek meisjes zittend op de evenwichtsbalk midden jaren '90. Trainers in lig, v.l.n.r.: Peggy Goossens, Farena Verschote, Vera Vercauteren, een hulptrainer, Marc Zweig en een tweede hulptrainer.

Jong en Blij groeide verder aan en speelde in op hedendaagse tendenzen: de disciplines stepaerobic en later ook rope skipping kwamen op het programma. Het jaarlijkse turnfeest met een rijke klank- en lichtshow trok telkenmale enkele honderd kijklustigen naar De Mispelaar. De club verkreeg in 2000 als eerste in de regio het "IK Gym"certificaat als club met een meervoudige sportoriëntatie. Dit onderzoek naar de integrale kwaliteitszorg (IK) was uitgevoerd door een vorser van de Vrije Universiteit Brussel.

Naar Turnhal De Witte Molen (2001 – heden)

Toen het stadsbestuur op 1 april 2001 de nieuwe gespecialiseerde turnhal in het stedelijk sportcentrum De Witte Molen openzette voor de Sint-Niklase gymclubs, was uiteraard ook Jong en Blij er als de kippen bij met zijn selectieploeg meisjes. Mede door de succesvolle werking van de club, als één van de vijf

grote turnkringen van de stad, was deze realisatie tot stand gekomen.

Jong en Blij telde, in het sportjaar 2002 –2003, 323 actieve leden. Gedurende de periode 1972 – 2003 leverden 30 trainers hun diensten. Luc Schelfhaut was tot ieders voldoening van 1978 tot 2002 de lesgever met de langste staat van dienst. Op bestuurlijk niveau telt men 21 personen, die de club voor een korte of langere periode mede hebben geleid.

Men rekent op de jeugd om binnen enkele jaren de clubwerking in handen te nemen en te verzekeren voor de toekomst.

Voorzitters

1972 – 1978: Frans Yzewijn
1979 – 1980: Herwin Onghena
1985 – 2000: Rik Dhollander
2000 – heden: Vera Vercauteren



Het huidige bestuur van Jong en Blij. V.l.n.r.: Dirk Van Gulck, Vera Vercauteren (voorzitster), Denise Van Buynder, Jeannine De Boever – bestuurslid sedert 1972 -, Frans Van Den Bossche (secretaris) en Chris Boel. Ontbreken op de foto: Hilde Thijs, Lutgard Van Hove en Nele De Mayer

VOS REINAERT GROEIDE TE SINAAI TOT EEN MULTISPORTVERENIGING

Etienne DE MEESTER

Het begon met voetbal

Reinaert ontstond in september 1961 toen een groepje verkenkers van de scoutsgroep Kristus Koning, lid van de pas opgerichte voorstam, voetbalkriebels kreeg. Onder de naam VVKS Reinaertstam speelden zij vriendschappelijk op Puitvoet in Sint-Niklaas. Ook namen zij deel aan de "Beker De Man", een competitie voor jeugdbewegingen uit de stad, ingericht door de toenmalige deken van de "oude kerk". Omdat het moeilijk was om nieuwe tegenstanders te vinden besloten zij aan te sluiten bij het Katholiek Vlaams Sportverbond (KVS) van de provincie Antwerpen.

Officieel startte Reinaert de competitie in september 1963 o.l.v. voorzitter Erik De Schrijver, secretaris Jacques De Witte, proost Etienne Heughens en bestuurslid Raoul Hock. In het scoutshuis aan de Guido Gezellelaan vond de eerste algemene vergadering plaats.

In 1965 volgde Herman Ferrari als secretaris J. De Witte op. De club startte dat jaar met een tweede ploeg waarvoor het Normaal-schoolterrein werd gehuurd. Een jaar later volgde een derde elftal met als thuisbasis het voetbalterrein van Puivelde.

Reinaert veroverde in 1967 zijn eerste kam-

pioenstitel en promoveerde daardoor naar de tweede afdeling. Dankzij de schrapping van twee andere clubs kon de eerste ploeg zich als voorlaatste handhaven. De voetbalfamilie bleef groeien waardoor Reinaert in 1968 een veteranenploeg op de been bracht en het honderdste lid mocht inschrijven. In 1970 zorgde Herman Ferrari voor het eerste infoblad, de voorloper van het huidige clubblad "Reinaert Nieuws".

Op 24 april 1971 vierde voetbalclub Reinaert zijn tiende verjaardag. Zij begonnen dat jaar met zes ploegen in competitie. Op 1 januari 1972 veranderde VVKS Reinaert zijn naam in Vlaamse Oud Scouts, kortweg VOS Reinaert. Niet alleen een nieuwe naam maar met Alberic Van der Stallen ook een nieuwe erevoorzitter, de derde na dr. Koslowski en Piet Verhaert.

Na de competitie 1972-73 mocht VOS Reinaert als tweede in de eindstand mee overstappen naar de eerste afdeling van KVS Antwerpen.

Naar "Malpertuus" in Sinaai

Het jaar 1973 is ongetwijfeld een belangrijke mijlpaal in de geschiedenis van de club. Op 12 mei begonnen de graafwerken in de Hondsnest te Sinaai. Velen hebben tijdens die



Het voetbalelftal van VOS Reinaert uit de "Puitvoetperiode"

Boven v.l.n.r.: Robert Claeys, André Van Overloop, Harry Claeys, Erwin De Rudder en Franz De Wolf

Onder v.l.n.r.: Paul De Smedt, Georges Stekelinck, Herman Ferrari, Stijn De Schepper, Paul Peeters en André Van den Branden



Voorzitter Erik De Schrijver bij zijn toespraak ter gelegenheid van de feestelijke opening van Malpertuus. Tussen de genodigden bemerken we oud-scout en volksvertegenwoordiger Paul De Vidts, burgemeester Karel Verschelden van Sinaai en de Sint-Niklase burgemeester Frantz Van Dorpe

zomer, o.l.v. Bernard Heirwegh, hard meege- werkt om in minder dan een half jaar het mooie clubhuis te bouwen. VOS speelde er zijn eerste competitiewedstrijd op 23 september. Op zaterdag 3 november werd het sportcomplex "Malpertuus" onder grote belangstelling officieel ingehuldigd. Voorzitter Erik De Schrijver hield de feestrede, terwijl oud-scoutsleider en senator Ferdinand De Bondt, in aanwezigheid van de burgemeesters Karel Verschelden (Sinaai) en Frantz Van Dorpe (Sint-Niklaas), het lint mocht door-

knippen. VOS Reinaert was klaar om zich als veelzijdige, sportende familie te ontwikkelen. Tijdens de competitie 1974-75 speelde VOS kampioen in de eerste afdeling van het KVS, doch die promotie naar de nationale afdeling duurde slechts twee seizoenen.

De aankoop van de terreinen in september 1975 betekende voor de vzw een zware financiële dobber. Niettemin slaagde men erin om in oktober 1978 een eerste oefenveld te verlichten.

Sportieve successen bleven niet uit, want



Na voetbalspelers kwamen de dames met volleybal. Op de foto v.l.n.r. Fabienne Inghels, Marielle Van Asch, Els De Wolf, Maria Janssens, Hedwig Van Dessel, Magda De Bock, Alda Lenaerts, Andrea Wilsens, Yvette Stekelinck en Marie Schelfout



De korfbalploeg bij de start in 1976

Boven v.l.n.r.: Paul Van Acker, Patrick Hessels, Jan Callebert, ?, Etienne Van Landeghem en Danny Van den Eynde
Onder v.l.n.r.: ?, An Panier, Kristien Labie, Denise Rammelo, Liliane Hacquaert en Nicole Van der Stylen

Reinaert heroverde zijn plaats in nationale. Het zorgde tevens met de eerste miniemenploeg voor de start van de jeugdwerking. In 1980 werd Pol De Smet als penningmeester (sedert 1961) opgevolgd door Jo Van Wolvelaer. Ter gelegenheid van het zilveren jubileum (1986) breidde de club, wegens de voortdurende stijging van het aantal leden en ploegen, de kleedkamers en het chalet uit. Erik De Schrijver vond dat het tijd was om de scepter door te geven. Het was Kris Huygens die hem in maart 1988 opvolgde om de club met 210 leden in veldvoetbal, 80 in volleybal, 50 in korfbal, plus nog een aantal in zaalvoetbal, tennis en petanque te leiden. Na 35 jaar was het ledenaantal opgelopen tot 560. In 2003 telt de Reinaertfamilie bijna 600 leden. Op Malpertuus beschikt de vereniging over drie terreinen voor voet- en korfbal, drie tennisvelden en vier petanquebanen.

Groei naar een multisportvereniging

Volleybal: In het najaar van 1973 verzamelde 17 dames voor een eerste volleybaltraining. Na vriendschappelijke wedstrijden en deelname aan de "Beker van Kallo" o.l.v. trainer en coach Alex Van Asch, sloten zij in 1975 aan bij het Katholiek Vlaams Sportverbond. Het was wachten tot 1980 vooraleer Reinaert I kampioen speelde. Vanaf de competitie 1981-82 verdedigde ook een herenploeg de kleuren van de club. Het jaar daarop nam Els De Wolf de taak over van Alex Van Asch als motor van het damesvolley. In 1985 werd Mia Heyvaert de nieuwe voorzitter.

Sportieve successen brachten de damesploeg naar derde afdeling (1988) en de herenploeg als kampioen naar tweede afdeling (1990). Ook de dames bereikten tweede in 1994 o.l.v. Herman Koppen.

Voorzitter: Marie Vereecken, secretaris: Anne Bosteels

Tennis: In maart 1974 begonnen onder impuls van Hans Vietti de werken voor het aanleggen van tennisterreinen op Malpertuus. Na de officiële ter beschikkingstelling van deze terreinen op 1 augustus bleef het toch nog wachten tot 19 april 1976 vooraleer de derde sporttak van Reinaert aansloot bij de tennisbond. In 1980 won Omer Vercauteren het eerste regelmatigheids criterium van de club: "De gouden racket". Bij de dames veroverde Liliane Hacquaert een jaartje later deze trofee.

Voorzitter: Johan Pauwels, secretaris: Jan Verbeke

Korfbal: Het idee om te starten met korfbal kwam van de heren De Witte en Weverbergh. De nieuwe sportdiscipline sloot aan bij de Koninklijke Belgische Korfbalbond op 30 september 1975 en speelde zijn eerste competitie match op 12 oktober. Met de lancering van het jeugdkorfbal was de toekomst verzekerd, want in 1982-83 speelden reeds vijf ploegen in competitie. Meer info vindt u in Sportrevue nr. 3, blz. 114.

Voorzitter: Ann De Witte, secretaris: Johan Maes

Zaalvoetbal: Het was Casimir Sanchez, provinciaal voorzitter van de Belgische Zaalvoetbalbond, die aan Koen Maes, toenmalig



De fameuze lichte van 1979-80 met drie gebroeders Van Wolvelaer

Boven v.l.n.r.: Guido Rousseau, Leo Vereecken, Jo Van Wolvelaer, Jules De Brant, Koen Maes, Herman Claeys en Kris De Mulder

Onder v.l.n.r.: Kris Rothier, Guy Van Wolvelaer, Herman Speleman, Marc Peeters (absoluut topscorer van VOS met 270 doelpunten) en Frank Van Wolvelaer

voorzitter van VOS Reinaert veldvoetbal, voorstelde om met een zaalvoetbalploeg te starten. Er bleek voldoende interesse te zijn, zodat de nieuwe ploeg de competitie 1983-84 kon aanvatten in derde provinciale.

Voorzitter: Jozef De Meulenaer, secretaris: Jan Thuy

Petanque: Een nieuw fenomeen, een idee van Guido Rousseau, dook op in de zomer van 1985. Op zondag 16 juni startte een initiatiejaar voor petanque, een aantrekkingspool voor nieuwe sporters. Malpertuus werd overrompeld door een massa petanquers.

Voorzitter: Dirk Van Mele, secretaris: Lieve Deschamp.

Veldvoetbal:

Voorzitter: Frank Claes, secretaris: Gilbert Verhelst

VOS Reinaert is ondertussen zo groot

geworden dat het ongeveer dertig ploegen in niet minder dan zes verschillende disciplines in lijn brengt: veldvoetbal, volleybal, korfbal, zaalvoetbal, tennis en petanque. In 2003 trokken zij zelfs als georganiseerde wielertoeristen de baan op o.l.v. Kris De Bruyne (voorzitter) en Gerrit van Asch (secretaris).

Het overkoepelend dagelijks bestuur bestaat uit:

- Kris Huygens, voorzitter
- Guy Van Wolvelaer, secretaris
- Jan Verbeke, penningmeester
- Marc Van Haver, uitbating
- Bernard Heirweg, onderhoudscomité
- Evert De Witte, feestcomité
- Peter Hartog, redactie
- Roger Weverbergh, proost
- Jenny Everaert, afgevaardigde beheerraad

WATERPOLO TOT IN ERE-AFDELING

André VAN LANDEGHEM

“Waterpolo is één van de zwaarste olympische disciplines”, verklaarde eens dr. Albert Dirix vanuit zijn olympische ervaring. Dat was niet het geval in de oorspronkelijke opvatting, toen iedere speler sterk aan zijn plaatsje in het veld was gebonden. Vooral in de zestiger jaren werd de spelopvatting sterker en sterker dynamisch en flexibel, waardoor bij elke spelfase het hele team voor- en achterwaarts moet bewegen over het hele veld. Het is een evenbeeld geworden van basket, maar dan met het sterk bezwarend element van ‘klieven door het water’.

Vandaar ook dat de trainingen van zwemmers en polospelers totaal uit elkaar zijn gegroeid waardoor het beoefenen van de beide disciplines door één sporter onmogelijk is geworden.

Even terugblikken

In ‘Sportrevue’ nr. 3 van 2001 kan men op pag. 131 het kortstondig bestaan lezen van Wase Swimmingclub waarin bijna uitsluitend het waterpolo werd beoefend. In ons nr. 4 van mei 2002 gaven we een overzicht van het pionierswerk van ZND dat niet alleen op zwemgebied, maar ook in het waterpolo geschiedenis heeft geschreven binnen het Sint-Niklase sportgebeuren. Gestart in 1932, stootte de club reeds in 1943 door van 3de naar 2de nationale afdeling. In 1960 viel de club terug naar de provinciale tornooien van Schaal De Hoop, waarin het wel herhaaldelijk de titel won, ook vóór StZV en Wase Swimming. Door de samensmelting van ZND met StZV tot Wase Zwemkring (WZK) in

1968 begon een nieuw hoofdstuk in het Sint-Niklase Waterpolo.

Intussen had immers de Sint-Niklase Zwemvereniging ook een poloploeg in lijn gebracht, vooral onder impuls van eerste voorzitter Albert Cleyman, zelf een oud-polospeler van ZND. José Van den Houtaer coachte reeds een jeugdploeg.

Knokken voor eerste afdeling

De fusie van 1968 betekende een echte doorbraak. Trainer Bernard Lennartz loodste de ploeg reeds in 1973 naar 2de nationale afdeling en werd dan tijdelijk vervangen door Robert Van Goethem en André Milants die het moderne-dynamisch spel uit Nederland naar WZK bracht. Het was echter opnieuw Lennartz die bij zijn terugkeer in 1975 de groeilijn doortrok en WZK als enige sportclub in Sint-Niklaas naar de hoogste nationale reeks deed promoveren. Het clubbestuur was toen van oordeel dat het verblijf in 1ste afdeling enkel kon worden gewaarborgd door het aanwerven van een trainer die het klapen van de zweep in deze afdeling aan de lijve had ondervonden. Eerst Roger De Wilde (Gent) en daarna André Joos (Antwerpen) hielden inderdaad WZK bij de beste ploegen van het land, al werd het vaal knokken om die ereplaats te kunnen behouden.

Met eigen volk

Die vreemde inbreng bleek uiteindelijk niet houdbaar en de club keerde resoluut terug naar trainers die uit rangen waren gegroeid.



Waterpoloploeg van Zwemclub Nood Dwingt in 1943



Walter Daelman: onafgebroken WZK-lid sedert 1960, topzweemmer – polospeler – jeugdtrainer – penningmeester polo

Marcel Van Brande (huidig zwembaddirecteur), Bert Schietekat en Nest De Maesschalck kregen achtereenvolgens het vertrouwen en lukten er ook elk een jaartje in om het behoud te verzekeren.

Vanaf 1985 zorgde oud-ZND-er Rudy Van Mieghem voor een noodzakelijke continuïteit tot hij in 1990 werd aangezocht door Gentse en – helaas – WZK met een degradatie achter liet.

Het werd de opdracht voor oud-doelwachter-trainer Gerrit Martens om de ploeg reeds volgend jaar opnieuw te doen promoveren... zij het slechts voor één jaar. Opnieuw brak een periode van 'knokken' aan. De jeugdige Nest Maesschalck, zelf speler, kreeg opnieuw het vertrouwen en lukte in 1995 in zijn opzet om opnieuw te promoveren naar Eerste Afdeling.

Ondank schijnt ook in de sport wel eens het loon te zijn, want toen kwam Jos Andries als oud-international uit Antwerpen de touwtjes in handen nemen om de promotie te beves-

tigen. Vanaf 2000 zou hij enkel nog als raadgever fungeren en kwam de leiding toe aan eigen speler en bezieler van het WZK-polo, Jan Foubert, die momenteel opnieuw vervangen is door Nest Maesschalck die voor de 3de keer – en hopelijk de goede keer – de algemene leiding op zich nam.

Niet alleen op het gebied van trainers opteert WZK voor eigen mensen, maar in tegenstelling tot andere eersteklassers, ook op het gebied van het spelerspotentieel blijft het polobestuur daaraan trouw. Vandaar de doorgedreven acties om niet alleen de jeugd aan te trekken, maar ook om ze een plaats te geven in het competitiegebeuren. Reeds begin van de negentiger jaren zorgde oud-speler Walter Daelman ervoor dat zowel de cadetten als de junioren niet alleen aan de top speelden maar ook titels wonnen. Elk jaar komen van WZK nu jeugd ploegen in competitie al worden nu, door de sluiting van het zwembad, zware hypotheken gelegd op de jeugdwerking, die het aantal polospelers tot om en bij de 100 had doen oplopen.

Nationaal erkend

Reeds verschillende WZK-spelers wisten zich geselecteerd voor de nationale ploegen. Bij de jeugdspelers waren dat Michel Van de Castele, Kristof D'Hooghe, Wim Symoens, Bart Raes, Jurgen Mets, Steven Moerloos, Johan, Alain en Stefan Daelman; bij de heren: Wim Rombaut, Jan Foubert en Yves Thibaut. Ook de club in haar geheel kreeg een nationale erkenning. In 1994 werd het eerste internationale waterpolotornooi georganiseerd, inzonderheid onder de begeesterende leiding – maar met medewerking van iedereen – van de teruggekeerde Rudy Van Mieghem. Het tornooi dat van het Michelbad naar het recreatiedomein De Ster is verhuisd trekt jaarlijks een paar tientallen binnen- en buitenlandse clubs van hoog niveau aan. De Vlaamse regering heeft dan ook aan het tornooi de titel van 'Vlaanderens waterpolodagen' toegekend.

Het fanionteam met trainers en voorzitter Freddy Hoste, achteraan 3de van rechts



Kampioenenploeg W.Z.K.-dames begin jaren '90

Staande v.l.n.r. Christine De Smet, Mady Rasschart, Katrien De Schynkel, trainer Wim Rombaut, Lulu Braekman, Smet en Marianne De Wolf. Zittend v.l.n.r. Veronique Colman, Sandra Smet, Els Rombaut, Carine Lyssens en Myriam Samyn



Dameswaterpolo

Het spelen met de bal werkte aantrekkelijk voor de WZK-zwemsters. In 1979 besloot de Belgische Zwembond te starten met het dameswaterpolo, naar het voorbeeld van Nederland en andere omliggende landen. WZK was bij de eersten om in te stemmen met dat initiatief en met een ploeg deel te nemen aan de competitie. De verzusteringsbanden met het Nederlandse Gorinchem werkten stimulerend en verrijkend. Er werd uitgekeken naar een (oud-)zwemmer of polo-speler om de leiding op zich te nemen: Marc Garrevoet, Luc Van Lysebetten, Wim Rombaut, Nest De Maesschalck, Christophe Stevens en Pierre Bodson waren de gegadigden tot Carine Lyssens zelf als speelster-trainster het roer in handen nam. De WZK-dames verwierven de titel van 'eeuwige tweede' tot in 1991 de eerste van drie opeenvolgende nationale titels werden behaald, hetgeen ze bij het einde van het Belgisch Waterpolo (1996) drie opeenvolgende keren konden herhalen. Met het Belgische stierf ook het Wase damespolo. Bij de WZK-dames waren enkelen goed voor een natio-

nale selectie: Myriam Samyn, Katrijn Beck, Carine Lyssens en Nadine Daelman.

Het huidige bestuur: onder de koepel van de Wase Zwemkring fungeert in de afdeling waterpolo:

Voorzitter: Freddy Hoste

Ondervoorzitter-manager: Rudy Van Mieghem

Secretaris: Rita Vlaminck

Penningmeester: Walter Daelman

Public Relation: Frederik Wittock

Technisch adviseur: Jos Andries

Afgevaardigde spelers: Franky Lyssens

Afgevaardigde feestcomité: Anette De Daele

Leiding jurytafel: Edith Van Puymbrouck

Raadslid: Sabrina Thys

Nest De Maesschalck is wel hoofdtrainer, maar maakt geen deel uit van het hoofdbestuur.

Vroegere voorzitters van de poloafdeling waren:

Nest De Maesschalck sr.

Eddy Smet

Luc Van Landeghem.

"Vlaanderens waterpolodagen" in het Recreatiepark De Ster; laatste weekend van augustus



DE OPRICHTING VAN SPORTHALLEN: EXPONENT VAN EEN DOORGEDREVEN SPORTBELEID

Luc VAN ROYEN en Johan HEIRBAUT

Keren wij even terug naar de jaren zestig. De aandacht voor sportieve vrijetijdsbesteding en lichamelijke opvoeding nam stelselmatig toe en verwierf stilaan een plaats in het brede cultuurbeleid van de overheid. Reeds in 1956 had het stadsbestuur van Sint-Niklaas zijn bad- en zweminrichting aan de Parklaan opengesteld voor het publiek, evenals een openbaar sport- en speelterrein in de Priesteragiewijk, de buurt rond de Witte Molen.

In 1962 poneerden de vertegenwoordigers van verschillende sportverenigingen, ter gelegenheid van de eerste uitreiking van de "Prijs voor Sportverdienste" door Sporta hun niet mis te verstane eis ten aanzien van de stad: "Geef ons een sporthal!"

Sporthal De Witte Molen (1970)

Reeds in datzelfde jaar 1962 ontwierp de stedelijke technische dienst een plan voor – wat men noemde – een "overdekt basketbalterrein" voor de site aan De Witte Molen. In de loop van de daaropvolgende jaren werden de vooropgestelde afmetingen ondermeer door overleg met het ministerie meermaals herzien. Uiteindelijk kwam men tot een plan voor een ruime, polyvalente sporthal van 48 bij 32 meter. Na een lange administratieve lijdensweg werd op 1 september 1968 de eerste steen gelegd. Op 4 april 1970, bij de start van de Bloso-campagne, "de sportbiënnale", openden de personaliteiten de allereerste

sporthal van Sint-Niklaas.

Tot vandaag is zij nog steeds de grootste indoorsportzaal van de stad. Kenmerkend is haar parabolisch dak, dat in het midden tot 11 meter hoogte reikt en de uitschuifbare tribunes met een capaciteit voor 1 200 toeschouwers. Als nevenaccommodaties omvat zij twee zaaltjes voor judo- en andere krijgskunsten. Eén ervan was tot in 2002 powertrainingszaal. Anekdotisch is de totstandkoming van de cafetaria. De subsidiërende overheid had het eerst niet zo begrepen op een bezoekersbar. Na besprekingen heen en weer, kreeg men het toch voor mekaar dat de bouwwerken werden stilgelegd om een cafetaria te kunnen realiseren boven de dienstlokalen met doorkijkramen naar de indoorzaal.

De sporthal leende zich in de beginperiode ook als evenementenhal, met name voor manifestaties zoals het Bal van de Burgemeester, Tricorama, gastoptredens van het Ballet van Vlaanderen, e.d. Vanaf 1981 ontving zij elk jaar tussen Kerstdag en Nieuwjaar het gerenommeerd internationale volleybaltornooi van de vzw De Witte Molen. In de loop van de voorbije 33 jaar onderging zij heel wat technische aanpassingen.

Annexe Sporthal De Witte Molen (1980)

Al na enkele jaren van intensief gebruik bleek de grote sporthal te klein voor de vele kan-

Binnenzicht in hal 1 van De Witte Molen tijdens het Volley Gala Vlaanderen van 2002





Luchtfoto van het sportcentrum Ter Beke Sinaai met vooraan de kleine sporthal

didaat-gebruikers. Eerst dacht het stadsbestuur aan de bouw van een sporthal ten noorden van het centrum – buurt Sportkring - maar begin 1975 koos men voor de aanbouw van een kleinere sporthal naast De Witte Molen 1.

In maart 1980 werd hal 2 opengesteld voor de sportclubs. Haar afmetingen: 30 bij 22 meter.

Sporthal Ter Beke Sinaai (1980)

Reeds medio 1970 besliste de gemeenteraad van de toenmalige gemeente Sinaai om een plan te laten maken voor de oprichting van een volledig sportcentrum. In november 1972 gaf de gemeenteraad zijn fiat aan een eerste voorontwerp. Toch duurde het nog tot juli 1976 alvorens de definitieve offerte-vraag werd uitgeschreven. Veel tijd was verloren gegaan aan aanpassingen die het Bloso, de subsidiërende instantie, oplegde. Op 3 december 1976, slechts enkele weken voor de fusie met Sint-Niklaas, duidde het college van Sinaai de aannemer aan. De bestuurders van de landelijke gemeente waren er nu zeker van dat Sinaai zijn "sportschuur" zou krijgen. "Sportschuur" inderdaad, want meer dan een zaal van 32 bij 22 meter en een berging omvatte het dossier niet. Smalend noemden sommigen het dan ook een plan voor een overdekte veemarkt. Het bestuur van de nieuwe fusiestad Sint-Niklaas besloot quasi onmiddellijk om aan het bouwdoossier een reeks kleedkamers en een dienstlokaal toe te voegen. In de loop van de daaropvolgende bouwwerken had men te kampen met het faillissement van een aannemer. Uiteindelijk, in november 1980 konden de eerste

sportlui van wal steken in de kleine sporthal. Een officiële openingsplechtigheid heeft nooit plaats gehad. Wel zag men enkele jaren later in dat een belangrijk element nog ontbrak: een cafetaria, die werd nog aangebouwd. Buiten kwamen er voetbalvelden en begin 2001 nog eens een bijkomende set kleedkamers.

Sporthal De Mispelaer Nieuwkerken (1987)

Na Sinaai kwam deelgemeente Nieuwkerken aan de beurt voor zijn binnensportruimte. Weliswaar moest men wat extra geduld uitoefenen, omdat in 1984 het stadsbestuur zich genoodzaakt zag om een nieuwe, grote zittribune te bouwen in het voetbalstadion Puyenbeke. De Sint-Niklase Sportkring promoveerde dat jaar immers naar eerste nationale. In het najaar van 1985 startten toch reeds de werken voor een sporthal achter de stedelijke basisschool van Nieuwkerken. Het stadsbestuur had om budgettaire redenen het bestek moeten beperken tot een minimumprogramma - slechts 4 kleedkamers, een kleine cafetaria en geen werkatelier - , maar anderzijds kreeg de geplande sporthal een zo goed als Vlaamse primeur: op aandrigen van vele amateurklimmers werd hier de eerste indoorklimmuur in onze contreien voorzien. Voor het concept tekende de Vlaamse Bergsportvereniging. Na amper 18 maanden kon de sporthal van 44 bij 24 meter feestelijk worden geopend. Van de beschikbare lengte werd anderhalve meter afgescheiden met een net dat tot het plafond reikte en waarachter de steen na steen gemetselde klimmuur afgezonderd was. Buiten werden korte tijd later drie tennispleinen aangelegd. Reeds snel ble-



Sporthal De Mispelaer Nieuwkerken: zicht op de klimmuur

ken de dienstfaciliteiten ontoereikend; daarom werden in de tweede helft van de jaren '90 nog vier kleedkamers aangebouwd en recent, bij het verschijnen van dit artikel, een uitbreiding van de materiaalberging en van het kleine café.

Sport- en cultuurcomplex De Klavers Belsele (1991)

De talrijke sportclubs uit Belsele hebben het langst op hun sportieve honger gezeten. Na jaren van afwachten - niet lijdzaam, maar met regelde tussenkomsten in de sportraad - en van alternatief sporten in Zaal Van Remoortel, werd hun geduld beloond. "Dit wordt de trots van Belsele", zo kondigde een politiek pamflet in het verkiezingsjaar 1988 de bouw van "De Klavers" aan. Het complex

moest twee behoeften invullen: de nood aan een sporthal én de nood aan een ruimte voor culturele activiteiten. De beleidsvoerders van het stadsbestuur hadden er lang over gedaan om het eens te worden over het concept en de inplantingsplaats (oorspronkelijk in "de Mierennest", nadien in "het Waterschoot"). Eens de kogel door de kerk, werden kosten noch moeite gespaard om aan Belsele in ruil voor het lange wachten, het beste van het beste te bezorgen. De Klavers werd opgericht op een nieuwe site, gelegen langsheen een oude spoorwegbedding, die omgeturnd was tot Sint-Andriesstraat. Op diezelfde plaats zou later ook de nieuwe vestiging verrijzen van de stedelijke basisschool. Op 31 maart 1991, na een korte termijn van 400 werkdagen, opende De Klavers zijn deuren in aanwezigheid van het volledige sport- en cul-



Sport- en cultuurcomplex De Klavers Belsele

turele verenigingsleven van Belsele. Men kon van dan af beschikken over een sporthal van 44 bij 24 meter, een polyvalente zaal van 24 bij 15 meter en een tentoonstellingsruimte op de eerste verdieping. Het beeldhouwwerk "de kindergroep" van kunstenaar Frans Heirbaut, werd opgesteld in de inkomhal en moest elke bezoeker welkom heten. De ruime cafetaria in piramidevorm werd het kloppend hart van het multifunctionele gebouw.

Aan het prestigieuze project kleefde een prijskaartje om "u" tegen te zeggen: 115 miljoen Belgische frank zonder de aankooprijzen van de gronden. En zeggen dat men in het vijfjarenplan 1977 – 1982 nog was uitgegaan van een investering van 25 miljoen.

Andere grote sporthallen

Volledigheidshalve geven wij nog mee dat de Stadszalen, gelegen aan de Leopold II – laan, tussen midden jaren '70 en begin jaren '80 een tijdlang de bijkomende rol van sporthal hebben vervuld. Er werd gevolleybald en gezaalvoetbald.

Het Bloso bouwde in 1975 een loods in het Recreatiepark De Ster, bedoeld om zeilboten in te bergen en te herstellen. Reeds vlug kreeg zij de nieuwe bestemming van sportshuur. Deze eerder rudimentaire accom-

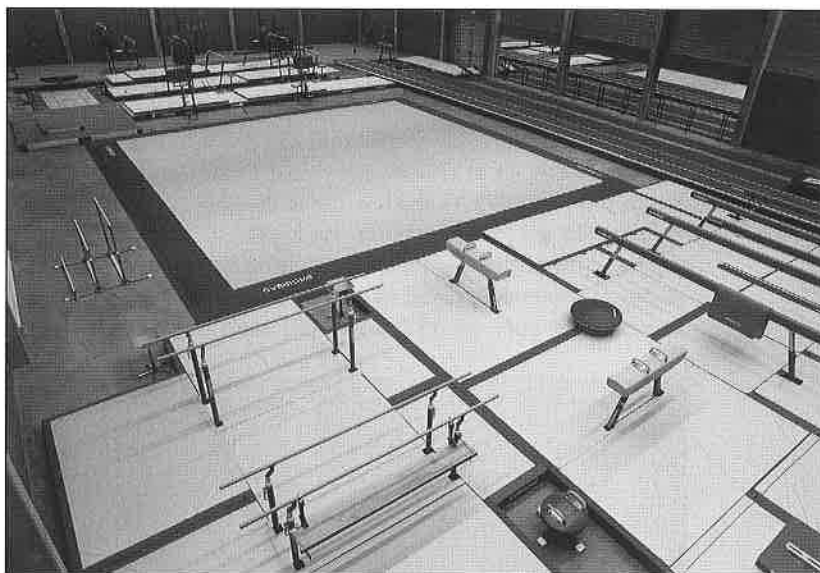
modatie van 36 bij 25 meter met onreglementaire hoogte en met een vloer in polybeton bleek wel zeer geschikt voor rolschaatsen. In 2000 nam het stadsbestuur de Blosohal over.

Nogal wat secundaire scholen bouwden in de loop van de laatste drie decennia hun eigen sporthal. Hier en daar kon al eens een sportclub aan de slag, maar over het algemeen bleef het gebruik van deze vaak zeer knappe sporthallen beperkt tot de eigen lessen lichamelijke opvoeding en de naschoolse sport.

Wat wel een verrijking betekende voor de stedelijke indoor-sportinfrastructuur, was de 36 x 24 meter-hal van het privé-sportcentrum Bad Michel aan de Plezantstraat. Zij opende haar deuren in 1995 en draait sedertdien op volle toeren.

Tussen juni 2000 en maart 2001 tenslotte richtte het stadsbestuur een derde grote hal op in het centrum De Witte Molen, geen polyvalente sporthal ditmaal, maar een gespecialiseerde zaal voor gymnastiek. Met zijn 43 x 25 meter en zijn permanente opstelling van apparatuur, matten en valkuil betekende het voor de vijf Sint-Niklase turnclubs de verwezenlijking van een lang gekoesterde droom.

Of hiermee alle sporten een definitief onderkomen hebben gevonden en daarmee een eind is gekomen aan de bouw van sporthallen, zal enkel de toekomst uitwijzen.



Turnhal De Witte Molen, meer dan 1000 m² exclusieve ruimte voor gymnastiek

Overzicht sporthallen	Oprichtingsjaar	Afmetingen
De Witte Molen 1	1970	48x32m
De Witte Molen 2	1980	30x22m
Ter Beke	1980	32x22m
De Mispelaer	1987	44x24m
De Klavers	1991	44x24m
Turnhal De Witte Molen	2001	43x25m
De Ster (overgenomen 2000)	1975	36x25m

WIELERTOERISTENCLUBS "KONTAKT" EN "RIJDT LUSTIG"

Etienne DE MEESTER

Kontakt



Foto van 08.03.75 bij de stichting van WTC Kontakt in de burelen van Het Vrije Waasland. Links herken je ere-voorzitter Staf Van Daele, schepen van sport Freddy Willockx en de beheerders van H.V.W., E. De Jaegher en R. Dhondt. In het midden poseert voorzitter Alfons Dhooghe naast enkele van zijn leden.

Wielertoeristenclub Kontakt startte in 1975 toen 19 Sint-Niklase wielertoeristen van WTC Diamant uit Waasmunster besloten in eigen stad een nieuwe club op te richten. Met Alfons Dhooghe als voorzitter en hoofdsponsor (tot hij in 1998 stopte met zijn zaak), Staf Van Daele als ere-voorzitter (later opgevolgd door Freddy Willockx) koos de club café Familia aan de Paterskerk als lokaal. Bij de start telde de nieuwe vereniging een dertigtal leden, een aantal dat vlug opliep tot zeventig (zie foto uit 1976). In 1980 splitste

een breuk in het bestuur de club in twee met een halvering van het ledenaantal tot gevolg. WTC Kontakt verhuisde naar café De Fortuin op de Grote Markt. De echte heropleving kwam er in het begin van de jaren negentig toen het aantal leden weer opliep tot vijftig en een nieuwe verandering van lokaal plaats vond. Café Europa, eveneens aan de Grote Markt, werd de volgende en huidige uitvalsbasis.



Jong en oud verenigd in zaal Familia rond burgemeester Paul De Vidts en pastoor Bastiaens (1976)

Doel en werking

Het doel van deze sportvereniging is op een gezonde en prettige manier de wielersport beoefenen, niet competitiegericht, onder het motto "samen uit, samen thuis".

.Elk weekend staat er een zaterdagmiddag en een zondagvoormiddagrit van ongeveer 80 km op het programma. Met een gemiddelde snelheid van 26 à 27 km per uur nemen een dertigtal renners hieraan deel.

Maandelijks organiseert het bestuur een dagrit. Elk jaar vormt de tweedaagse het hoogtepunt van het seizoen. Een driedaagse op rollen was in het verleden telkens een gigantisch succes.

De marathontochten vanuit Parijs en Keulen naar Sint-Niklaas waren sportieve topprestaties.

Een jaarlijkse barbecue, een busuitstap voor het ganse gezin en het traditioneel Sinterklaasfeest onderstrepen het familiaal karakter van WTC Kontakt. Een gratis banket

gekoppeld aan de huldiging van de clubkampioenen sluit elk seizoen af.

WTC Kontakt is aangesloten bij de VWTWV (Vrije Wielertoeristenverbond Waasland). Het is de bedoeling dat elke aangesloten club een zaterdagmiddagtocht organiseert. Kontakt heeft al jaren de traditie het rallyseizoen met 200 à 250 wielertoeristen te openen.

Eén van de aangesloten clubs organiseert ook om het jaar de "Omloop van het Waasland", een dagtocht waarbij al de Wase gemeenten in het parcours worden opgenomen.

WTC Kontakt is ook de trotse eigenaar van een camionette en geeft tweemaandelijks een clubblad uit.

In het huidige bestuur zetelen naast voorzitter en penningmeester Alfons Dhooghe, Marc Bogaert (secretaris), Paul Maes en Wilfried De Cleene.

Bron: Alfons Dhooghe

Sinaaise Wielertoeristenclub "Rijdt Lustig"

In de deelgemeente Sinaai verenigden een aantal fietsliefhebbers zich in september 1973 in de wielertoeristenclub "Rijdt Lustig". Ze kozen café-restaurant "De Groenen Boomgaard" aan de Hellestraat als clublokaal. Op 1 januari 1974 sloot de club o.l.v. voorzitter Ignace Van de Velde (later opgevolgd door Theo Verschueren) aan bij de Belgische Wielerbond. Nadat een brand het café-res-

taurant totaal had vernield verhuisde de uitbater Chris Van den Bouwhuysen naar café "Klokke Roeland" aan de Dries te Sinaai. WTC "Rijdt Lustig", bestaande uit een dertigtal fietsende leden, verhuisde mee.

Begin de jaren tachtig ging het snel bergaf met de club. Een verhuis van het clublokaal naar een ondertussen verdwenen café aan het Wijnveld bracht geen kentering, zodat daar na enkele maanden een einde kwam aan de clubactiviteiten.



Een groepsfoto uit de beginperiode in de Hellestraat

- Bovenaan v.l.n.r. Theo Verschueren, François Verbeke, Jerome De Ruyscher, Fitmin Seghers, Marc Van Wolvelaer, Jan Joos, Willy Heyninck, Roland Lombaert, Vic Van Peteghem, Ignace Van de Velde en lokaalhouder Chris Van den Bouwhuysen

- Onderaan v.l.n.r. Patrick De Permentier, Patrick De Meuricy en het echtpaar Van Driessche

GASTARTIKEL: 25 JAAR SINT-NIKLASE WATERSPORTVERENIGING

Rudie COOLS

Toen in juni 1977 een paar zeilende idealisten de koppen bijeen staken werd de Sint-Niklase watersportvereniging (SNWV) geboren. Iedereen die aan watersportactiviteiten deed in het recreatieoord De Ster, was geïnteresseerd. De leuze "samen sterk" en het inzicht om iets te kunnen bereiken bij het



stadsbestuur en het bestuur van De Ster, leidden tot 39 leden.

Het jaar daarop werd er verder gewerkt aan de uitbouw van het clubbestuur. Op de bestuursvergadering van 30 april 1978 konden meedelen dat de SNWV lid was geworden van de sportraad. Ook het clubblad "De Waterslak" werd op poten gezet. Voor de eerste en niet de laatste maal werd aan de VZW "De Ster" gevraagd om kleedkamers en andere accommodatie. Ook de clubvlag kreeg in dat jaar vaste vorm. Het aantal leden groeide gestaag tot 52.

In 1979 werd Tweede Pinksterdag de vaste dag om wedstrijden in te richten en het water vrij te krijgen voor wedstrijdactiviteiten. De eerste maal namen 32 zeilers deel. In de voormiddag was er een soort open deur waar 100 zeilers in spe op afkwamen.

Begin de jaren 80 kwam het windsurfen sterk opzetten wat resulteerde in een aangroei tot 90 leden. Dat jaar werden voor het eerst uitstappen naar de "Braakman" en het "Veerse Meer" georganiseerd. Op Tweede Pinksterdag waren er op de wedstrijd 29 zeilers en 21 surfers, ongelooflijk volgens onze tegenwoordige normen. Ook aan de Sterfeesten namen wij voor het eerst deel.

In 1982 werd onze club een VZW. Om te kunnen aansluiten bij een overkoepelend orgaan, voor ons de LBWB, was dit een noodzaak. Ook werd voor het eerst meegeholpen bij de inrichting van de Vesiac-rally, dit om de kas te spijzen. Wij hebben dit volgehouden tot in 1986 de rally ophield te bestaan.

In het raam van het kermisprogramma werd dat jaar voor het eerst een wedstrijd ingericht. Er werd voetbal tegen de vissers en de Lesse werd veroverd. Op Tweede Pinksterdag waren er 53 deelnemers, verdeeld over zeilers en surfers.

In 1983 noteerden we een record aantal leden: 152. Dit was te danken aan de grote interesse voor het surfen en aan 35 leden die aansloten alleen om voor hun yacht een verplichte vaarvergunning te kunnen bekomen. Wij namen deel aan de wedstrijd op de Schelde ingericht door de Temse Watersportvereniging, met SNWV-winnaars in alle categorieën. Nog een sportieve uitschieter: Peter Wauters werd kampioen van België windsurfen rondbodems. Dat jaar werd er voor het eerst verzusterd met de vrienden van de "Merwede" uit Gorinchem.



De volgende vijf jaar hebben wij onze Nederlandse vrienden jaarlijks ontmoet.

In 1988 werd het een onvergetelijke verzus-tering met als afsluiter een kaasavond in het Schaliënhuis. Wie van de deelnemers zal dat nog vergeten ?

In dat jaar namen er gemiddeld vijftien surfers en twaalf zeilers deel aan de wedstrijden. Het aantal surfers was gevoelig gedaald, vermits de "hype" over was.

In 1992 namen wij voor het eerst deel aan de BLOSO-watersportdag. SNWV-zeilers en surfers zorgden voor initiaties.

In 1993 zochten wij sponsors om ons jaarboek te laten verschijnen, wij hadden nog 52 leden.

In 1997 vierden wij ons twintigjarig bestaan met een boottocht op de Schelde en een BBQ in het Schaliënhuis.

In 1998 was het voornaamste discussiepunt: wat als BLOSO zijn centrum sluit op De Ster?

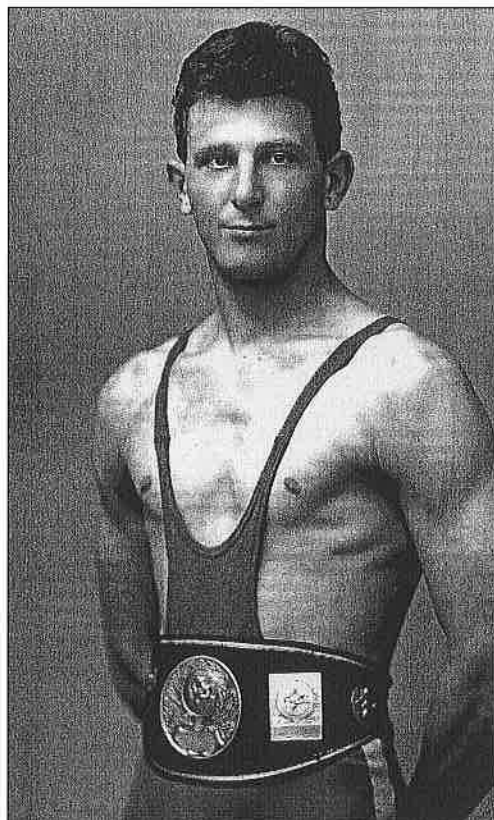
Blijven er zeilcursussen bestaan of niet?

In 1999 namen de stedelijke sportdienst en vzw De Ster een deel van de Bloso activiteiten over. Toch is de aanvoer van toekomstige zeilers deels weggefallen. Misschien brengen de Caravelles die het recreatieoord heeft aangekocht reeds een deel van de oplossing?

En nu, bij SNWV 25 jaar, ondervinden we dat de leden veel moet worden aangeboden, willen ze nog komen aansluiten. Dit is zeker het geval bij zeilers, die bekend staan als "Einzelfangers". Daarom rekenen wij op onze jonge leden om initiatieven te nemen. Ze zijn daarmee op goede weg.



Een eerste reactie kregen wij van Theodore Goethals, meer bepaald een reactie op het artikel "Atletiek Deel I: De jaren tot de Tweede Wereldoorlog". Theodore meldt ons dat hij er in 1937 bij was toen de Sint-Niklase Atletiekclub boven de doopvont werd gehouden. Hij nam de post van schatbewaarder waar gedurende meer dan tien jaar. Volgens zijn herinnering nam hij ontslag net na de meeting te Vlierzele "waar de 'Lou' Van Vlierberghe de schijf in de tribune wierp"...



Een tweede reactie kwam er naar aanleiding van de artikels van auteur Steve Wante over de worstelsport. Omer Pauwels liet weten dat André Van Kerckhove als oud-winnaar van de "Gouden Gordel" over het hoofd was gezien. André behaalde deze zeer begeerde trofee in 1959 in de categorie halfzwaar. Dit was het summum van zijn carrière. Hij debuteerde in dezelfde periode als Omer Pauwels in het lokaal van de "rosten" Dierickx, gelegen aan de Veldstraat. In 1965 werd hij Belgisch kampioen Grieks-Romeinse stijl in de B-klasse. In datzelfde jaar werd hij tweede in de A-klasse. Niet minder dan zesmaal werd hij kampioen van Vlaanderen in de B-klasse en tweemaal eindigde hij tweede. Hij leverde ook kampen in Duitsland, Denemarken en Zwitserland.

André Van Kerckhove met Gouden Gordel

André Van Kerckhove brengt zijn tegenstrever uit evenwicht

